

[Indenrigsministeren]

I lovforslaget er der desuden foreslået en udtrykkelig hjemmel for industriministeren til at fastsætte regler om gebyrer for behandling af sager om godkendelse af kommunevåben og -segl.

Herudover indeholder lovforslaget nogle mindre ændringer og præciseringer af gældende regler, herunder en ophævelse af særreglen i § 9 om amtsrådsmøder, således at der herefter vil gælde ens regler – i lovens § 8 – for amtsråds- og kommunalbestyrelsesmøder.

Da de nye styreformer skal kunne overvejes og drøftes i kommunerne med henblik på eventuel gennemførelse fra den kommende valgperiode, foreslås det, at reglerne skal træde i kraft den 1. juli 1993.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslaget med bemærkninger, skal jeg anbefale forslaget til det høje Tings velvillige behandling.

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Hermed tillader jeg mig for Folketinget at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om beskatning til kommunerne af faste ejendomme og lov om udskrivning af skat til amtskommunen. (Den amtskommunale grundskyldpromille).

(Lovforslag nr. L 220).

Formålet med lovforslaget er at udforme reglerne om den amtskommunale grundskyldpromille, så den amtskommunale grundskyld fra og med skatteåret 1994 fortsat skal udskrives med 10 promille.

Den generelt gældende regel om den amtskommunale grundskyldpromille findes i § 2 i lov om udskrivning af skat til amtskommunen. Ifølge denne regel skal de amtskommunale skatter udskrives med halvdelen som indkomstskat og den anden halvdel som grundskyld, dog således at grundskyldpromillen højst må udgøre 20 (det såkaldte amtskommunale ligningsforhold).

Fra og med 1978 har den amtskommunale grundskyldpromille imidlertid været fastsat ved lov. Senest blev det ved en ændring af den kommunale ejendomsskattelov i 1990 bestemt, at den amtskommunale grundskyldpromille skulle være på 10 for skatteårene 1991–1993, jf. lov nr. 303 af 16. maj 1990.

Den amtskommunale grundskyldpromille har været på 10 fra og med skatteåret 1985.

Regeringen foreslår på den baggrund, at man fra og med skatteåret 1994 fortsætter med en amtskommunal grundskyldpromille på 10.

Reglerne om landbrugets promillefonde indgår som et led i ejendomsskatteovens regel om en amtskommunal grundskyldpromille på 10. Disse fonde vil dermed blive videreført uændret fra og med skatteåret 1994.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslaget med tilhørende bemærkninger, tillader jeg mig at anbefale forslaget til hurtigt og velvillig behandling i det høje Ting.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål til ministrene:

Spm. nr. S 498

1) Til kulturministeren af:

Helge Sander (V):

»Vil ministeren bekræfte, at hun vil »presse« Kalundborg Kommune til at overtage det private Kalundborg Museum ved at skaffe en ekstra statslig bevilling til museet fra den særlige pulje til kulturinvesteringer i provinsen?«

Skriftlig begrundelse

Ifølge et referat i Kalundborg Folkeblad af den derværende socialdemokratiske vælgerforenings 100 års jubilæumsfest har ministeren, der var til stede ved lejligheden, lovet vælgerforeningen en »gave« fra Kulturministeriet, der dog skulle gå til det lokale museum, Kalundborg og Omegns Museum. Ifølge referatet står museet over for en 10-dobling af huslejen, samtidig med at museet står over for store istandsættelsesomkostninger.

Ved at tage et passende beløb fra puljen, der er på 43 mio. kr., skulle ministeren »redde« museet og samtidig overtale kommunen til at kommunalisere museet. Hvis der er så ringe lokal interesse for museet, som referatet tyder på, kan man måske nok stille spørgsmålet, om de statslige midler ikke kunne anvendes bedre til kulturelle formål i provinsen på steder, hvor den lokale interesse er større.

I USA har man foretaget lokale brugerundersøgelser for at konstatere, om der virkelig var interesse for lokale kulturelle institutioner, inden man tog stilling til at skaffe yderligere

[Helge Sander]

økonomiske midler eller lukke institutionerne. Det kunne måske også her i landet være en brugbar metode, herunder i Kalundborg, inden ministeren belaster lokale og statslige skatteydere med yderligere betaling til museet.

Kulturministeren (Jytte Hilden):

Nationalmuseet har siden århundredskiftet ejet Lindegaarden, hvori Kalundborg Museum har til huse for en symbolsk leje på 14.000 kr. pr. år, som langtfra dækker Nationalmuseets udgifter til ejendommens drift. Lejen blev sidst reguleret i 1985. F.eks. udgør ejendomsskatterne alene 34.000 kr. i 1993.

Nationalmuseet har derfor siden midten af 1980'erne koncentreret sine ressourcer omkring opfyldelsen af de centrale museumsopgaver; der naturligt hører under landets kulturhistoriske hovedmuseum. Museet har derfor vederlagsfrit overdraget ejendomme uden central museumsmæssig betydning til lokale museer og kommuner. Som eksempler kan nævnes Nyborg Slot, Museumsgården på Møen, Pibe Stubmølle og en række arealer langs Mølleåen.

Siden 1985 har der været ført forhandlinger med Kalundborg Kommune om overdragelsen af Lindegaarden.

Kalundborg og Omegns Museum er et velbesøgt lokalmuseum, som nyder stor bevågenhed i området. Museet modtager knap 1,4 mio. kr. i offentlige og private tilskud og er kendt for sin meget fine samling af købstadshistoriske genstande: dragter fra Røsnæs og fund fra stenalderbopladsen i Mullerup Mose. Museet havde i 1992 knap 10.000 besøgende.

Kalundborg Museum har vanskeligt ved at overskue udgiften til en vedligeholdelse af Lindegaarden, og det er derfor forståeligt, at man har tøvet med at tage imod Nationalmuseets tilbud om en vederlagsfri overdragelse.

I et forsøg på at medvirke til en løsning har jeg derfor overvejet muligheden af, at Kulturministeriet kunne bidrage økonomisk til en istandsættelse af Lindegaarden. Her kunne en idé være et tilskud fra ministeriets anlægsbevilling til kulturinvesteringer uden for hovedstaden, den såkaldte provinsspulje.

Helge Sander (V):

Da jeg af naturlige grunde ikke var inviteret med til den fine jubilæumsfest i Kalundborg,

må jeg henholde mig til Kalundborg Folkeblad. Jeg takker kulturministeren for redegørelsen; det var jo rart at høre, at det står godt til i Kalundborg. Men mit spørgsmål drejede sig mere om fremgangsmåden.

Jeg vil gerne spørge kulturministeren, om kulturministeren føler, at det er en hensigtsmæssig fremgangsmåde, at man giver penge til en partiforening, som tilsyneladende derefter skal overdrage dem til museet, uanset om man ønsker det eller ej.

Fremgangsmåden har naturligvis vakt interesse rundt omkring, og derfor vil jeg også spørge, om det er en fremgangsmåde, som er tiltrådt af finansministeren og statsministeren, som jo også deltog i festlighederne.

Endelig vil jeg gerne spørge om størrelsen af beløbet.

Og med hensyn til selve proceduren: Hvordan har kulturministeren forestillet sig at det skulle foregå?

Kulturministeren (Jytte Hilden):

Jeg kan sige til hr. Helge Sander, at der naturligvis ikke er tale om at give en gave til en partiforening, som ved den omtalte lejlighed fejrede 100-års-jubilæum. Der er tale om, at jeg efter opfordring også fra Kalundborg Kommune er gået i gang med at finde en løsning, så man lokalt kan overtage museet.

Det kan være, at hr. Helge Sander ikke er klar over det, men provinsspuljen var en del af finanslovforliget, og det vil sige, at mine ønsker med hensyn til udmøntning af denne pulje er oversendt til finanslovsforberederne, så vidt jeg er orienteret.

Det er helt klart, at regeringen selvfølgelig som altid overholder, hvad der måtte være af aftaler, og tager de forhandlinger, der er brug for, med de politiske partier.

Helge Sander (V):

Det sidste var jeg glad for at høre, for jeg er selvfølgelig enig med kulturministeren i, at det er forligsstof. Derfor var der måske også nogle, der følte, at det var lidt flot, når der i en stor opsætning med flotte fotos i det lokale dagblad stod, at kulturministeren delte ud af disse penge.

Men jeg må altså forstå nu, at fremstillingen i Kalundborg Folkeblad er fuldstændig forkert. Kulturministeren har ikke givet nogen ga-

[Helge Sander]

ve til den jubilerende partiforening, og kulturministeren har ikke stillet et større beløb – jeg har hørt beløbet 1 mio. kr. nævnt – til rådighed. Det er altså alt sammen en misforståelse, og vi må meddele Kalundborg Folkeblad, at man har misforstået det, der blev sagt ved partiforeningens jubilæum, totalt. Er det korrekt?

Kulturministeren (Jytte Hilden):

Nej, det er ikke korrekt. Jeg synes, at det er både forståeligt og også meget sympatisk, at den lokale presse følger en diskussion om en lokal institution, som Kalundborg og Omegns Museum naturligvis er. Jeg har her over for hr. Helge Sander redegjort for, hvordan fremgangsmåden vil være, og det svarer helt til, hvordan jeg vil klare tingene.

Så skal jeg undskylde, at jeg før ikke fik nævnt, at det beløb, som kunne komme på tale, er af størrelsesordenen 1 mio. kr.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 499

2) Til *skatteministeren* af:

Kirkegaard (KF):

»Har regeringen planer eller overvejelser om at genindføre fuldt skattefradrag for virksomheders repræsentationsudgifter?«

Skriftlig begrundelse

I Berlingske Tidende den 25. februar 1993 argumenterer ministeren for kommunikation og turisme, Arne Melchior, kraftigt imod begrænsningen af repræsentationsfradraget til 25 pct. af de faktisk afholdte udgifter og hævder, at denne regel i skattelovgivningen koster mange arbejdspladser og valuta og i øvrigt ikke er til gavn for statskassen.

På denne baggrund ønskes en tilkendegivelse om regeringens holdning til repræsentationsfradragets fremtidige skæbne.

Kirkegaard (KF):

I Det Konservative Folkeparti vedstår vi indgåede politiske forlig, herunder også den del af skattereformen, der vedrører repræsentationsudgifternes relation til skattesystemet. Men jeg skal da ikke lægge skjul på, at vi er meget interesseret i de synspunkter, som mini-

steren for kommunikation og turisme har givet udtryk for for nylig vedrørende repræsentationsudgifternes nødvendighed, og at man burde overveje andre skatteregler desangående. Så jeg tror ikke, det vil blive vanskeligt for skatteministeren at overbevise Det Konservative Folkeparti om, at man skal lave ændringer i den retning, som hr. Arne Melchior har skitseret.

Men nu lytter jeg spændt til, hvad skatteministeren har at sige til det konkrete spørgsmål.

Skatteministeren (Stavad):

Jeg kan i anledning af hr. Kirkegaards spørgsmål oplyse, at regeringen ikke har aktuelle planer om at genindføre fuldt fradrag for repræsentationsudgifter.

Jeg vil dog gerne føje til, at regeringen i øjeblikket overvejer alle muligheder for at påvirke beskæftigelsen i positiv retning. I den forbindelse overvejes i sagens natur også, hvordan beskæftigelsen inden for serviceerhvervene kan forbedres inden for de snævre samfundsøkonomiske rammer, som en ansvarlig finanspolitik levner mulighed for.

Og så skal jeg slutte med at sige, at herudover har jeg ikke yderligere kommentarer til hr. Kirkegaards spørgsmål.

Kirkegaard (KF):

Selv om skatteministeren ikke har yderligere kommentarer til de supplerende spørgsmål, som jeg eventuelt ville stille, stiller jeg dem altså alligevel, for det må nærmest være en udstilling af skatteministeren, hvis han vil tillade sig at behandle Folketinget på den måde, at end ikke supplerende spørgsmål vil blive besvaret fra skatteministerens side.

Jeg er meget tilfreds med den tilkendegivelse, der kom fra skatteministeren, om positivt at overveje forskellige fradragmuligheder med henblik på at øge beskæftigelsen i serviceerhvervene. Skatteministeren er bekendt med, at vi også i Det Konservative Folkeparti har tanker i den retning: vedligeholdelse af boliger, fradrag for udgifter til privat husholdning, hjælp til privat husholdning osv. osv., og det system, som hr. Arne Melchior har antydnet, synes jeg bestemt også er en overvejelse værd. Jeg forstod det på den måde, at det meget vel kan indgå i regeringens overvejelser, selv om der ingen aktuelle overvejelser er.

[Kirkegaard]

Jeg lagde mærke til udtrykket »aktuelle« overvejelser. Det vil sige, at skatteministeren ikke vil tage afstand fra, at der er overvejelser. De er bare ikke aktuelle, og det vil sige, at det ikke er noget, man spiller ud med her og nu. Så jeg synes faktisk, der er grundlag for, at skatteministeren tager ordet igen og svarer på de supplerende spørgsmål.

Ole Donner (FP):

Det er åbenbart et forslag, som optager mange partier og i hvert fald en stor del af befolkningen. Jeg har set i dagspressen, at Venstre vil fremsætte et forslag, og den konservative spørger i dag har tilsyneladende overset, at jeg allerede den 23. februar på Fremskridtspartiets vegne fremsatte et forslag netop om at ændre i ligningsloven vedrørende repræsentationsudgifter.

Men jeg vil da gerne spørge ministeren, om ministeren har set lovforslag nr. L 193, og om ministeren allerede på nuværende tidspunkt kan komme med nogle tilkendegivelser om lovforslaget, for det er jo netop fremsat af beskæftigelsesmæssige hensyn, for at fremme beskæftigelsen. Ministeren sagde, at der ikke var aktuelle planer om at drøfte spørgsmålet, men det bliver altså aktuelt den 18. marts, næste torsdag, når lovforslaget kommer til behandling her i salen.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 510**3) Til skatteministeren af:****Pernille Sams (KF):**

»Agter regeringen at gennemføre den skat på lejere, som Personskatteudvalget har foreslået som kompensation for oplæggets skattemæssige omfordeling mellem ejere og lejere?«

Pernille Sams (KF):

Det Konservative Folkeparti ønsker ikke en ekstra skat på lejeboligen, som Personskatteudvalget har foreslået. Vi ønsker heller ikke en højere skat på ejerboligen, som regeringen og Personskatteudvalget har foreslået.

Men når regeringen har sagt, at regeringen ønsker at beskatte ejerboligen forholdsvis hårdere, må vi gå ud fra, at regeringen også ønsker at gennemføre den ekstra skat på lejere,

som Personskatteudvalget foreslår for at sikre den balance, der i udvalgsrapporten er lagt op til mellem de to grupper. Og det er det, jeg gerne vil have en kommentar til fra skatteministeren.

Skatteministeren (Stavad):

Først skal jeg korrigere en misforståelse. Regeringen har absolut ikke meddelt, at man ønsker at beskatte ejerboligerne hårdere. Jeg vil snarere sige tværtimod.

Så vil jeg som svar på det stillede spørgsmål sige til fru Pernille Sams, at det i regeringsgrundlaget ganske klart siges, at den samlede omlægning af skattesystemet udformes, så der sikres balance socialt og mellem de forskellige boligformer.

Også her vil jeg gerne sige, at jeg har ikke yderligere at tilføje til fru Pernille Sams' spørgsmål.

Ole Donner (FP):

Jeg ville egentlig gerne stille ministeren et supplerende spørgsmål her. Men da jeg blev afvist for et øjeblik siden, vil jeg så spørge ministeren: Hvis jeg nu i stedet for at stille spørgsmålet her i salen skriver til ministeren, vil ministeren så svare på mine spørgsmål?

Pernille Sams (KF):

Må jeg forstå skatteministerens svar på den måde, at regeringen ikke vil gøre noget for at sikre den balance, som man selv siger man har forudsat? Betyder det, skatteministeren nu har svaret, at man ikke vil gøre noget for lejerne? Og når skatteministeren siger, at regeringen ikke har lagt op til at skærpe skatten på ejerboligen, betyder det så, at den socialdemokratiske skatteminister virkelig mener, at hvis man fjerner en pæn del af rentefradragets værdi, er det ikke en skærpelse af beskatningen på ejerboligen? Det vil jeg gerne have helt klart svar på.

Henning Dyremose (KF):

Det er med nogen undren, at jeg konstaterer, at skatteministeren ikke har bedt om ordet. Jeg hørte fra mit kontor, at skatteministeren heller ikke svarede på det tidligere stillede spørgsmål. Jeg vil derfor gerne spørge skatteministeren: Med hjemmel i hvilket punkt i Folketingets forretningsorden mener skatteministeren, at han kan undlade at svare på de stillede spørgsmål her i Folketinget?

Pernille Sams (KF):

Jeg vil gerne bede skatteministeren om at svare på de stillede spørgsmål. Vi har denne seance hver onsdag, for at skatteministeren og andre ministre skal svare på de spørgsmål, folketingsmedlemmerne stiller dem.

Så vil jeg gerne yderligere spørge, om regeringen overhovedet ikke er opmærksom på, at den særlige skat, som Personskatteudvalget har foreslået på lejere, netop skulle skabe balance mellem det, som regeringen har foreslået for ejerboligen, og så den samlede balance i skattebetalingen for vores forskellige befolkningsgrupper efter en kommende skattereform. Har regeringen fuldstændig overset det? Hvorfor vil man ikke svare på spørgsmål om det?

Formanden:

Jeg skal for en ordens skyld sige, at der efter min mening ikke sker nogen overtrædelse af forretningsordenen ved, at ministeren undlader at svare på yderligere spørgsmål i spørgetiden. Dette er mere en konstatering i anledning af det, der er blevet sagt.

Ole Donner (FP):

Jeg vil gerne gøre opmærksom på – også formanden – at jeg i forbindelse med det spørgsmål, som hr. Kirkegaard stillede, rettede et direkte spørgsmål til skatteministeren, som jeg har ret til ifølge forretningsordenen. Derfor vil jeg gerne spørge skatteministeren, om det cirkulære, som statsministeren har udstedt, efter skatteministerens mening står over Folketingets forretningsorden.

Men ministeren hører slet ikke efter, så det kan jeg sikkert ikke få noget svar på.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 513**4) Til skatteministeren af:****Thor Pedersen (V):**

»Er ministeren enig med BRFkredits bestyrelsesformand, Ole Scherfig, når denne til Børsen fredag den 26. februar 1993 om regeringens garantier til boligejerne udtaler:

»Men forsøgene har endnu ikke været hverken særlig præcise eller forståelige. Resultatet er, at usikkerheden både påvirker ejendomsomsætningen og priserne i negativ retning«?

Skatteministeren (Stavad):

Jeg vil selvfølgelig – på samme måde som jeg svarede på de to foregående spørgsmål, der var stillet til mig som minister – også svare på dette spørgsmål.

Svaret på hr. Thor Pedersens spørgsmål er nej. Denne regering har, i modsætning til den foregående – som hr. Thor Pedersen i øvrigt var medlem af – givet boligejerne et endog særdeles præcist og forståeligt tilsagn.

Også her vil jeg af hensyn til hr. Thor Pedersen meddele, at jeg ikke har yderligere at tilføje til hr. Thor Pedersens spørgsmål.

Ole Donner (FP):

Jeg må endnu en gang henvise til forretningsordenen, hr. skatteminister. Der står udtrykkeligt, at formanden kan give medlemmer, der ikke selv har stillet spørgsmål, tilladelse til at stille direkte spørgsmål til ministeren.

Jeg stillede på et tidligere tidspunkt et helt konkret spørgsmål til ministeren om noget, der er på dagsordenen i næste uge. Så jeg vil tillade mig endnu en gang at spørge, om skatteministeren mener, at det af statsministeren udstedte cirkulære står over Folketingets forretningsorden. Det må da være muligt at få et svar fra skatteministeren, ellers er der fremover ingen mening med spørgsmål til ministre.

Formanden:

Jeg er nødt til at gøre hr. Ole Donner opmærksom på, at diskussioner om forretningsordenen og forretningsordensforståelse finder sted i Udvalget for Forretningsordenen og ikke her i folketingssalen.

Thor Pedersen (V):

Jeg må takke skatteministeren for svaret, der jo i al sin enkelhed lød »nej«.

Nu går jeg ikke ud fra, at den måde, som skatteministeren hidtil har svaret på her i salen, er udtryk for den magtbrynde, man kunne fornemme: at skatteministeren tæller mandater og dermed spørger sig selv, om det overhovedet er nødvendigt at svare på de spørgsmål, der stilles i salen.

Derfor vil jeg tillade mig – i håb om, at der er mulighed for at få svar på det, der bliver spurgt om – at spørge, om skatteministeren ikke mener, det er et problem, at de garantier, som skatteministeren og regeringen giver til

[Thor Pedersen]

parcellusejerne, kun tages for gode varer i regeringen. Er det ikke et problem, at 1,5 mio. ejerboligfamilier ikke tillægger garantierne nogen vægt, at de, der professionelt agerer på markedet, ejendomsmæglere, ejendomshandlere, ikke tillægger dem nogen vægt, og at de, der skal belåne ejendommene, nemlig kreditforeningerne og deres professionelle ledelse ikke tillægger dem nogen vægt – ja direkte siger, at de er upræcise og uforståelige? Har det ingen indvirkning på skatteministeren, at man på den måde tager hele ejerboligmarkedet i pant for det, regeringen ikke er i stand til at udtrykke i form af en garanti?

Kirkegaard (KF):

Jeg har bemærket, hvordan skatteministeren har reageret på de supplerende spørgsmål, der er blevet stillet. Jeg ønsker naturligvis ikke at gå ind i en diskussion om Folketingets forretningsorden, men jeg vil da gerne spørge skatteministeren, om det er den samarbejdslinie, som han ønsker at anlægge over for partiernes ordførere i skattespørgsmål, at der ikke vil blive svaret på selv de mest relevante supplerende spørgsmål i Folketingets spørgetid.

Hvis det er tilfældet, må jeg indrømme, at det ikke tegner godt for det fremtidige samarbejde mellem regeringen og oppositionen. Og det er vel fortsat meningen, at vi skal have et sådant samarbejde til at fungere, selv om vi har fået en – om end snæver – flertalsregering?

Grove (KF):

Er den generelle, arrogante måde at besvare spørgsmål på her i salen skatteministerens personlige, eller er det en regeringsbeslutning, der nu skal føres frem de kommende onsdage i lighed med de cirkulærer, der var om, hvordan man behandler pressen?

Pernille Sams (KF):

Da jeg ikke måtte få noget svar før, prøver jeg igen, da spørgsmålet jo er inden for samme emne, og da jeg mener, at det spørgsmål, jeg har stillet, er meget relevant for hele boligmarkedet.

Derfor vil jeg spørge på en anden måde, for det kan være, at skatteministeren så vil svare. Vil regeringen give den danske befolkning tilsagn om, at hvis man gør alvor af de trusler, man har fremsat om at sænke rentefradragsret-

tens værdi, så vil man også gennemføre en tilsvarende ekstra beskatning på lejligheder, på lejeboliger, så der er en balance, også efter regeringens skattereform?

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 514

5) Til *skatteministeren* af:

Thor Pedersen (V):

»Er ministeren enig med den fhv. socialdemokratiske finansminister Knud Heinesen i dennes kritik af regeringens utilfredsstillende garanti til familier i egen bolig?«

Skriftlig begrundelse

I Børsen fredag den 26. februar 1993 udtaler den tidligere socialdemokratiske finansminister Knud Heinesen følgende:

»Regeringen har sagt, at en sænkning af rentefradraget ikke må formindske rådighedsbeløbet for den enkelte familie i egen bolig. Men skal man garantere mod prisfald på ejerboliger, må regeringen stille en garanti, som lyder på, at det er husenes økonomi, som ikke må blive forringet efter en skattereform.«

Skatteministeren (Stavad):

På det spørgsmål, som hr. Thor Pedersen her har stillet, vil jeg svare, at det jo er umuligt politisk at udstede en garanti, som lyder på, at husenes økonomi ikke må forringes efter en skatteomlægning. En sådan garanti ville indebære, at vi også politisk skulle garantere renteniveau, låneomkostninger, forsikringsudgifter, opvarmningsudgifter, elektricitetsudgifter m.v.

Det eneste tilsagn, vi politisk kan afgive i forbindelse med en skatteomlægning, er ifølge sagens natur i forhold til de økonomiske ændringer, der følger af en skatteomlægning, og det er præcis det, som regeringen har gjort i forbindelse med regeringsgrundlaget. Det er heri tilkendegivet, at omlægningen skal udformes, så det samlede økonomiske grundlag ikke forringes for de enkelte familier i egen bolig.

Det er det, som jeg vil kunne svare på det af hr. Thor Pedersen stillede spørgsmål, og jeg har til hr. Thor Pedersens orientering ikke yderligere bemærkninger.

Thor Pedersen (V):

Jamen jeg må jo takke skatteministeren for det svar, jeg ikke fik, for skatteministeren har ikke forstået spørgsmålet, og skatteministeren har ikke forstået det udsagn, som hr. Knud Heinesen kommer med som direktør for BRF, nemlig at hvis man skal give en garanti til ejerboligfamilierne, skal garantien omfatte ejerbolignes økonomi. Ellers er det ingen garanti.

Jeg må konstatere af det svar, jeg fik på mit første spørgsmål om usikkerheden og uforståeligheden omkring disse garantier, og af det svar, som skatteministeren nu giver, at der ingen garanti er for ejerboligfamilierne i det, som skatteministeren og regeringen indtil nu har præsteret, at skatteministeren skaber maksimal uro på ejerboligmarkedet, og at skatteministeren og regeringen må påtage sig det fulde ansvar for, at dette marked er gået totalt i stå med de følger, det har for de familier, der af tvang og nød må afstå deres bolig.

Pernille Sams (KF):

Det er fantastisk, at skatteministeren tillader sig at være så ualmindelig arrogant, når det drejer sig om så vigtigt et spørgsmål som hele boligmarkedet.

Skatteministeren sagde sidste onsdag, at han ikke engang ville komme med nogen afklaring før på den anden side af sommerferien. Det er helt utroligt at være vidne til dette her. Mener regeringen virkelig, at det er helt ligegyldigt, om den enkelte families udgifter til bolig stiger?

Når skatteministeren nu siger, at det, man garanterer, ikke har noget med familiens boligudgifter at gøre, men at det er nogle andre ting, man garanterer, betyder det så, at regeringen mener, at det er ligegyldigt, hvad den enkelte families boligudgifter efter en skattereform vil være?

Kent Kirk (KF):

Regeringen bestemmer jo selv, hvilke ministere man vil sende ned i salen og svare på spørgsmål, og da jeg nu har fundet ud af, at skatteministeren kun er i stand til at læse de svar, som embedsmændene har udarbejdet, op for folketingsmedlemmerne, vil jeg spørge skatteministeren, om han ikke vil henvende sig til statsministeren med henblik på, at vi kan få en minister, som også er i stand til at svare på

opfølgende spørgsmål, ned i salen og svare på skatsspørgsmål.

J. K. Hansen (S):

Efter at vi de sidste onsdage har oplevet denne ivrige spørgelyst hos oppositionens medlemmer, vil jeg gerne spørge skatteministeren: Mener skatteministeren ikke, at den megen spørgelyst om en eventuel skattereform skaber større usikkerhed hos boligejerne, end tilfældet er med de svar, som skatteministeren har givet folketingsmedlemmerne?

Henning Dyremose (KF):

Siden skatteministeren åbenbart har gjort det til en vane at slutte sine svar med at sige, at han ikke har supplerende kommentarer, uanset om det drejer sig om skattereform, fradrag for restaurationsbesøg osv., vil jeg gerne spørge skatteministeren, om han har tænkt sig at rette henvendelse til statsministeren om, at der bliver rettet henvendelse til Folketinget om en ændring af forretningsordenen med henblik på, at regeringen kan undlade at besvare supplerende spørgsmål. Ellers synes jeg, at det bliver for pinligt for skatteministeren.

Ole Donner (FP):

Jeg vil gerne starte med at beklage over for formanden, at jeg gik ind i diskussionen om forretningsordenen. Det skyldes nok den almindelige frustration og forvirring over, at der i forretningsordenen ordret står, at man har mulighed for at stille spørgsmål.

Jeg vil gerne spørge skatteministeren, om skatteministeren fremover aldrig vil svare på supplerende spørgsmål fra medlemmerne. For så synes jeg, hr. Henning Dyremoses forslag om at lave en ændring var relevant. Det er da helt urimeligt, når man i forbindelse med et spørgsmål, der er stillet til skatteministeren, og som man har interesse i, ikke skulle kunne få et ganske almindeligt supplerende spørgsmål besvaret. Det håber jeg skatteministeren svarer på, men det er måske for svært. Ellers kunne vi jo lige så godt fremover bare få det manuskript, ministeren har fået, og så behøver vi ikke ulejlige os herved i salen.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 515

6) Til *skatteministeren* af:

Thor Pedersen (V):

»Vil ministeren bidrage til at forbedre boligejernes situation?«

Skatteministeren (Stavad):

Selvfølgelig vil jeg også her i overensstemmelse med Folketingets forretningsorden gerne svare hr. Thor Pedersen, som har spurgt, om ministeren vil bidrage til at forbedre boligejernes situation. Svaret er, at eftersom over halvdelen af den danske befolkning bor i ejerboliger, tror jeg, at enhver regering vil have et ønske om også at forbedre boligejernes situation. Det er i hvert fald denne regerings målsætning at skabe de bedst mulige vilkår for hele den danske befolkning, herunder i sagens natur også den del af befolkningen, som bor i ejerboliger.

Også her vil jeg gerne tilføje, at jeg ikke har yderligere bemærkninger til hr. Thor Pedersens spørgsmål.

Thor Pedersen (V):

Jeg takker for det meget klare svar og også for eftersætningen; den er udtryk for en magtbrynde, som ikke tidligere er set i Folketinget, og som giver sig udslag i, at man nægter at besvare de spørgsmål, som stilles i spørgetiden. Det er jo det, sagen reelt drejer sig om, det er jo ikke en bestemt art af spørgsmål, som skatteministeren nægter at svare på, det er selve princippet: Skatteministeren meddeler, at han ikke agter at svare på supplerende spørgsmål, som stilles fra salen. Det kunne måske være udmærket, hvis skatteministeren gav fyldestgørende svar på de spørgsmål, der blev stillet af spørgeren, men det er jo ikke tilfældet.

Det havde været nyttigt, hvis skatteministeren gerne vil bidrage til at lette boligejernes situation, at man kunne spørge her, hvordan det skal ske. For det er jo præcis de spørgsmål, ejerboligfamilierne stiller: Hvordan vil man gøre det? Hvad er indholdet af garantierne? Hverken ejendomsmæglere, realkreditinstitutter eller banker kan forklare, hvad de garantier indeholder.

Er det muligt at få et kvalificeret svar fra skatteministeren om de tanker, som skatteministeren gør sig – hvis der er nogen tanker

overhovedet – ellers vil jeg gerne acceptere svaret, hvis det er sådan, at skatteministeren ikke gør sig nogen tanker overhovedet, men lever i tilfredshed med den maksimale panik, som skatteministeren og regeringen har skabt på ejerboligmarkedet.

Addi Andersen (CD):

Jeg vil gerne på CD's vegne sige, at jeg mener helt bestemt, at skatteministeren sagde i sit første svar, at en skatteomlægning ikke ville forringe boligejernes forhold. Og så har jeg i øvrigt ment hele tiden, at det er de borgerlige partiers fremturen, der gør boligejerne nervøse for deres fremtidige stilling.

Formanden:

Jeg er nødt til at sige til fru Addi Andersen, at hvis man er medspørger skal man stille et spørgsmål til ministeren og ikke komme med en kommentar . . . (*Uhørlig replik fra salen.*) . . . Ikke *alene* komme med en kommentar, skulle jeg så måske sige.

Pernille Sams (KF):

Jeg vil gerne spørge skatteministeren: Denne nye praksis, hvor skatteministeren nægter at besvare uddybende spørgsmål, men kun kan finde ud af at læse det stykke papir op, han har fået med fra sine embedsmænd – har skatteministeren overvejet, hvad det vil føre til? Det stiller os jo i den situation, at i stedet for at stille ét spørgsmål til skatteministeren, som skatteministeren bare kan læse svaret op på og afvise at kommentere yderligere, er vi jo nødt til at stille 5 eller 10 spørgsmål, så alle tillægs-spørgsmålene kommer ud som hver sit single-spørgsmål. Så det vil jo ikke hjælpe skatteministeren ret meget i den sidste ende. Men hvis skatteministeren overvejede situationen en gang til og svarede på nogle af alle de relevante spørgsmål, ville det nok trods alt være at fortrække. Mener skatteministeren ikke også det?

Ole Donner (FP):

Jeg var meget tilfreds med, at fru Addi Andersen fra CD besvarede spørgsmålet for skatteministeren, og derfor vil jeg gerne spørge ministeren: Overvejer ministeren en ny praksis, så ministeren svarer én gang og så færdig, så hvorefter der kommer nogle fra de øvrige rege-

[Ole Donner]

ringspartier og svarer på de supplerende spørgsmål? Det er selvfølgelig en fremgangsmåde, som jeg fra Fremskridtspartiets side godt kan acceptere – hvis den bare er i overensstemmelse med forretningsordenen, som formanden nævnte – at man slutter med et spørgsmål til ministeren, som der selvfølgelig ikke bliver svaret på.

Formanden:

Ja, det var jo også en form for konstatering.

Ole Donner (FP):

Nej, jeg spurgte direkte.

Formanden:

Jeg sagde en *form*, hr. Ole Donner.

Ole Donner (FP):

O.k. Jeg accepterer.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 505

7) Til *socialministeren* af:

Pia Christmas-Møller (KF):

»Hvorledes agter ministeren at finansiere statsministerens mange nye ældrepolitiske initiativer?«

Skriftlig begrundelse

Statsministeren har på en ældrepolitisk konference afholdt den 22. februar 1993 gjort rede for de mange nye ældrepolitiske initiativer.

Pia Christmas-Møller (KF):

Fra konservativ side har vi arbejdet meget på at gennemføre en langt mere sammenhængende senior- og ældrepolitik, hvor de ældre får reelle og fleksible valgmuligheder. Det var derfor med stor interesse, jeg læste Berlingske Tidendes referat af statsministerens tale på Landsforeningen Ældre Sagens konference den 23. februar. Her var der ingen ende på løfterne til de ældre, og det fremgik samtidig af referatet, at bl.a. socialministeren er ansvarlig for, at de mange gode ting bliver omsat til praksis.

Jeg glæder mig derfor til at høre, hvordan socialministeren agter at omsætte disse tanker

til praksis til gavn for de ældre, herunder hvordan de mange gode initiativer tænkes finansieret.

Socialministeren (Karen Jespersen):

Jeg er glad for, at statsministeren den 22. februar ved Landsforeningen Ældre Sagens konference om nutidens ældrepolitik markerede regeringens forståelse for, at der skal gøres noget for de ældre, og jeg er glad for, at fru Pia Christmas-Møller betragter det som en positiv melding.

Det er min opfattelse, at hovedparten af de emner, som statsministeren var inde på, vil kunne gennemføres inden for de eksisterende økonomiske rammer, og inden for nogle af de områder, som statsministeren nævnte, er der da også allerede taget initiativer. Det gælder f.eks. med hensyn til de ting, der er med i kommunernes budgetter for 1993, det gælder de nye regler for opholdskommuner, som vi drøftede her i salen i går, og det gælder øget brugerindflydelse via ældrerråd.

Regeringen tog også kort efter sin tiltræden initiativ til revision af aktiveringsaftalen. På ældreområdet er der sket en væsentlig udvidelse af den aktivering, der skal komme de ældre til gavn, og det er meningen, at aktiveringen skal forbedres og forlænges ud over 1993; det skal ske i form af initiativer, som jeg håber kan komme i gang allerede inden sommerferien.

Endelig sagde statsministeren, at der er behov for flere ældreboliger, der tager højde for de svage ældres behov. Hertil kan jeg sige, at boligministeren og jeg for øjeblikket undersøger mulighederne for at bygge flere ældreboliger med tilknyttede servicearealer, det, man kan kalde 1990'ernes plejehjem. Disse overvejelser indgår i regeringens samlede planer om at fremrykke offentlige anlægsinvesteringer, og hvordan de skal finansieres, vil afhænge af hele den økonomiske politik set under ét.

Endelig kan jeg sige, at ældreområdet vil blive et af de vigtige temaer i forhandlingerne med kommunerne om økonomien for 1994.

Det er min opfattelse, at alle disse initiativer snart vil føre til en forbedring af vilkårene for de ældre borgere i vort samfund.

Pia Christmas-Møller (KF):

Jeg vil gerne takke ministeren for svaret og stille nogle supplerende spørgsmål, for jeg vil godt være helt sikker.

[Pia Christmas-Møller]

Hvis jeg har forstået ministeren rigtigt, er der ikke tale om, at regeringen vil afsætte ekstra midler til ældreområdet, men at man vil rokere rundt inden for de sociale budgetter, som i forvejen er til rådighed. Jeg vil også gerne spørge, om det er rigtigt forstået, at kommunerne heller ikke skal regne med at få flere penge fra regeringen, hverken i form af bloktilskud eller på nogen anden facon. Og endelig vil jeg for det tredje gerne vide, på hvilken måde og på hvilke områder der skal spares for at tilføre ældreområdet øgede midler inden for de eksisterende økonomiske rammer.

Socialministeren (Karen Jespersen):

Jeg sagde ikke, at der hverken skulle gives ekstra tilskud eller ændres ved bloktilskuddene; jeg sagde, at det er klart, at det er nogle af de ting, vi overvejer.

Som jeg sagde i første omgang, har jeg sammen med boligministeren skrevet til kommunerne for at få deres forklaring på, hvorfor der ikke bliver bygget flere af de ældreboliger med serviceenheder, der er så meget behov for, og hvad der skal laves om, så kommunerne vil bygge flere ældreboliger. Hvad det nærmere vil kræve, ved jeg ikke, før vi har fået svar fra kommunerne og har haft en drøftelse med dem.

Jeg sagde også, at ældreområdet vil indtage en central plads i regeringens forhandlinger med kommunerne om bloktilskuddene for 1994. Det er klart, at regeringen også kan være indstillet på, at der skal gennemføres besparelser, men hvor det skal ske i givet fald, kan jeg ikke sige her; det afhænger af det samlede overblik over den offentlige økonomi.

Pia Christmas-Møller (KF):

Jeg vil endnu en gang takke ministeren for svaret, men må også føje til, at jeg ikke er blevet så forfærdelig meget klogere, og at jeg heller ikke tror, at de ældre medborgere er blevet det. Man har en masse gode intentioner – hvem har ikke det – men det handler om gerninger og om, hvordan vi kan få det omsat til praksis.

Og da jeg nu forstår, at regeringen endnu ikke har en samlet plan for, hvordan de mange gode ting skal omsættes til praksis, vil jeg godt spørge: Hvornår forventer regeringen, herunder socialministeren, at have en sådan plan

klar? Hvornår er man færdig med diskussionerne med kommunerne? Hvornår kan regeringen fremlægge en præcis plan for, at så og så mange penge skal der til og man vil finansiere tingene sådan og sådan dér og dér?

Socialministeren (Karen Jespersen):

Det er klart, at det ikke er muligt at komme med et bud på det lige nu, men det er helt klart min opfattelse, at så snart vi får et svar fra kommunerne, indleder vi forhandlinger med dem om, hvad der eventuelt skal til, for at der kan blive bygget flere ældreboliger. Det skal være med henblik på 1994 – også meget gerne her i 1993, men i hvert fald i 1994 skal der ske en øget aktivitet, når det gælder det, man kan kalde moderne plejehjem, og det håber jeg at fru Pia Christmas-Møller er enig i, så det bliver et område, hvor vi samlet kan gøre en indsats.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 511

8) Til *justitsministeren* af:

Kent Kirk (KF):

»Hvad agter ministeren at foretage for at sikre, at Ribe Politikreds ikke er uden politi i nattetimerne?«

Justitsministeren (Pia Gjellerup):

Ribe Politikreds og Løgstør Politikreds er i dag de eneste i landet, hvor der ikke er døgnbetjening på politistationen, men det er naturligvis ikke ensbetydende med – som det ellers kunne ligge i spørgsmålet – at der ikke er politi i de pågældende politikredse i aften- og nattetimerne. Den politimæssige dækning varetages nemlig af de omliggende politikredse, i Ribe Politikreds varetages udryknings- og patruljeopgaverne af henholdsvis Esbjerg og Kolding politi.

Spørgsmålet om døgnbetjening på Ribe politistation med henblik på politikredsens selvstændige varetagelse af opgaverne er senest forhandlet mellem Rigspolitechefen og politimesteren i Ribe i efteråret 1992. Der var enighed om, at etablering af døgntjeneste ville forudsætte en styrkeudvidelse på mindst 12 mand. Rigspolitechefen har overvejet konsekvenserne af en sådan styrkeudvidelse med henblik på etablering af døgnbetjening, og det er

[Justitsministeren]

hans opfattelse, at i store dele af døgnet vil der i givet fald kun være ressourcer til at opretholde en enkelt patrulje til varetagelse af alle opgaver i kredsen. Det er derfor Rigspolitiets vurdering, at etablering af døgn tjeneste i Ribe ikke vil medføre nogen egentlig styrkelse af den politimæssige betjening af politikredsen.

Man bør i den forbindelse også huske på, at den nuværende ordning med natbetjening af Ribe Politikreds fra døgnstationerne i Esbjerg og Kolding svarer til forholdene i en række politikredse, hvor kredsens døgnbemandede hovedstation dækker købstæder og andre større bysamfund, som ganske vist har egne politistationer, der dog alene er bemandede i dag- og aftentimerne. For Ribes vedkommende er forskellen altså, at der er tale om en selvstændig politikreds, men andre forskelle er der ikke.

Jeg kan konkludere sige, at selv om jeg har forståelse for det ønske, der er rejst, er jeg enig i Rigspolitiets vurdering.

Kent Kirk (KF):

Jeg vil gerne takke justitsministeren for svaret, selv om jeg ikke er fuldt ud tilfreds med det.

Jeg forstår godt, at der selvfølgelig er tale om en vis form for ressourceprioritering, men derfor vil jeg godt spørge justitsministeren, om der ikke kan findes nogle kombinationsmuligheder. Problemet i Ribe er jo, at indbrudstyvene er vidende om, at der ikke er nogen døgnbemanding, at politistationen lukker kl. 2 om natten, og så udnytter man den viden til at tilrettelægge sine indbrud. Vi har kunnet konstatere, at antallet af indbrud er steget ganske voldsomt her i januar måned.

Ved eventuelt at kombinere betjeningen fra døgnpolitistationen i en anden politikreds med døgnbemanding i Ribe en gang imellem – selvfølgelig skulle man ikke vide på forhånd, hvornår det var tilfældet – kunne man måske løse det, som de handlende og de ældre borgere i Ribe føler er et virkelig stort problem. Så mit spørgsmål til justitsministeren er, om justitsministeren er parat til at overveje disse tanker.

Justitsministeren (Pia Gjellerup):

Jeg ved, at Rigspolitiets chefen er meget klar over de problemer, som er rejst fra både Ribes

og Løgstørs side. Man følger udviklingen nøje, og jeg har også bedt om at blive orienteret, så jeg kan følge med i, hvad der sker.

Men jeg vil gerne pointere – og jeg kan forstå, at det skal også være en melding til de indbrudstyve, der kunne have lyst til at bryde ind i stort omfang i Ribe – at der er altså patruljering. Det er vigtigt for et hvilket som helst område i landet, at der er politipatruljering, og at politiet er til stede, når der forekommer et lovbrud, og disse to ting opfyldes ved patruljering og tilkaldelse af assistance fra henholdsvis Esbjerg og Kolding i Ribes tilfælde. Det tror jeg er helt afgørende, og det er en god lejlighed til at få slået fast, at der er altså patruljering i Ribe i lighed med andre steder. Det er jo ikke dem, der sidder på stationen, der er afgørende for, om der er vagt på gaderne.

Kent Kirk (KF):

Jeg synes, det er helt rigtigt af justitsministeren at understrege, at der foregår patruljering. Problemet er jo bare, at den måske ikke er tæt nok, og at sikre sig, at politiet kan være hurtigt til stede, når der sker indbrud eller andre overtrædelser af lovgivningen. Og derfor synes jeg, det kunne være fornuftigt, hvis justitsministeren vil prøve at vurdere en kombination af de ressourcer, man nu har til rådighed i henholdsvis Esbjerg, Kolding og Ribe med henblik på at få prioriteret Ribe Politikreds højere, end tilfældet er i dag.

Justitsministeren (Pia Gjellerup):

Jeg kan gentage, hvad jeg har sagt tidligere, at Rigspolitiets chefen i samarbejde med de involverede politikredse løbende vurderer, hvordan patruljeringen skal være, og at beslutningen afhænger af, hvordan man vurderer faren for udvikling af kriminaliteten. Og jeg vil gerne understrege, at man er af den opfattelse, at patruljeringen og bemanningen i Ribe er på et fuldt forsvarligt niveau og ikke ringere end på de steder, hvor der er døgnstationsbetjening.

Kent Kirk (KF):

Jeg må beklage, at justitsministeren ikke vil overveje en anden kombinationsløsning, end tilfældet er i dag. Det er jo oplagt, at de handlende i Ribe ikke føler, at dækningen er god nok, ellers ville de jo ikke overveje, om de skulle betale for et privat vagtkorps, der kunne

[Kent Kirk]

sikre dem imod indbrud. Så igen vil jeg henstille til justitsministeren og spørge justitsministeren: Vil justitsministeren dog ikke overveje andre kombinationsmuligheder end den, som Rigspolitichefen har fundet frem til som den bedste?

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 512

9) Til *trafikministeren* af:

Ikast (KF):

»Hvilke forhandlinger har regeringen gennemført med Københavns Amt i forlængelse af den aftale, der blev indgået mellem Københavns Amt og den tidligere regering?«

Skriftlig begrundelse

Spørgsmålet stilles på baggrund af den meget store trafikudvikling, der har fundet sted på M 14 (Helsingørmotorvejen), M 3 (Motorringvejen) og de to øvrige delstrækninger M 12 (Frederikssundmotorvejen) og M 5 (Tværvæj).

Trafikministeren (Helge Mortensen):

Spørgsmålet drejer sig om den principaftale om samfinansiering af de fire vejanlæg i Københavnsområdet, som nævnes i spørgsmålet. Ifølge denne aftale, som blev indgået mellem den tidligere regering og Københavns Amt den 6. januar 1993, skal staten og amtet hver betale halvdelen af de samlede udgifter til de fire anlæg, og amtet har anslået udgifterne til i alt 630 mio. kr.

Som det er spørgeren bekendt, er der med henblik på den nærmere udmøntning af aftalen nedsat en arbejdsgruppe, der består af repræsentanter for Trafikministeriet, Finansministeriet og Københavns Amt. Gruppen skal se på en række praktiske problemer i forbindelse med aftalen, og Vejdirektoratet har i forbindelse hermed nedsat et teknikerudvalg med repræsentanter for direktoratet, amtet og de fire berørte kommuner. Udvalget skal vurdere alternative muligheder for udbygning af specielt Ringmotorvejen, de miljømæssige konsekvenser og omkostningerne ved gennemførelse af projektet.

Arbejdsgruppen skal i slutningen af denne måned drøfte det første udkast til aftalen, og

når dette udkast er færdigbehandlet i gruppen, skal det naturligvis drøftes i regeringen og i amtsrådet.

Ikast (KF):

Jeg kan forstå på ministeren, at ministeren personlig er positivt indstillet over for udbygningen af disse veje, og jeg vil gerne spørge ministeren: Kan der blive tale om lovgivning? I så fald vil jeg gerne tilsige støtte til dette lovforslag.

Trafikministeren (Helge Mortensen):

Trafikministeren er indstillet på, at aftalen skal gennemføres i den ånd og bogstav, den er indgået i. Jeg kan også sige, at det er uafklaret – det er faktisk det, arbejdsgrupperne undersøger – hvorvidt anlægget kræver lovgivning eller ikke. Det vil vi kunne se sidst på måneden.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 520

10) Til *trafikministeren* af:

Ole Donner (FP):

»Vil ministeren redegøre for, hvilke forudsætninger DSB har lagt til grund ved køb af den private vognmandsforretning, der tidligere drev busruten mellem Holbæk og Tuse Næs, Vestsjællands Amt?«

Skriftlig begrundelse

Det er blevet spørgeren bekendt, at DSB har budt og betalt 0,5 mio. kr. mere end det næsthøjeste tilbud.

Spørgeren finder det forkasteligt, hvis DSB har misbrugt sine offentligt betalte midler til at fjerne privat konkurrence på busdrift.

Trafikministeren (Helge Mortensen):

DSB modtog i december 1992 en opfordring til at afgive tilbud på den buskørsel, som Tuse Næs Bustrafik indtil da havde udført som entreprenør for Vestsjællands Trafikselskab. Årsagen var, at busselskabet var gået i betalingsstandsning.

DSB varetager i forvejen 25 pct. af kørslen i amtet, og DSB's tilbud var helt i overensstemmelse med handelsværdien for busser, der udfører kontraktkørsel for trafikselskaber. Den

[Trafikministeren]

svarer i øvrigt til den værdi, som busserne kan sælges til ved kontraktophør. Vestsjællands Trafikselskab har spurgt alle sine øvrige entreprenører, om de kunne tænke sig at overtage busserne til den samme pris, som DSB har tilbudt boet efter det tidligere selskab, og tre private entreprenører svarede ja til dette.

Den omstændighed, at flere busejere har tilbudt samme pris som DSB, betyder for mig, at DSB har været økonomisk velfunderet i tilbudet, og at der ikke er tale om nogen konkurrenceforvridning.

Ole Donner (FP):

Er ministeren bekendt med, at DSB rent faktisk har betalt 500.000 kr. i overpris i forhold til det, busserne rent faktisk var værd? Det vil jeg gerne have ministerens svar på.

Og så vil jeg gerne spørge ministeren: Finder ministeren, det er rimeligt, at man bruger skatteydermidler til at overbyde private med 500.000 kr. for at holde dem ude af konkurrencen, så DSB for skatteydernes penge kan drive en underskudsforretning?

Trafikministeren (Helge Mortensen):

Til det første spørgsmål skal jeg henholde mig til, hvad jeg svarede før, nemlig at de tre fremsatte tilbud fra privat side ligger på samme niveau som DSB's. Med hensyn til den konkrete oplysning vil jeg her efter spørgetiden undersøge det nærmere.

Med hensyn til den mere principielle del af hr. Ole Donners spørgsmål, hvorvidt DSB kan gå ind og drive en sådan virksomhed, vil jeg sige, at jeg tror, at DSB har forudsætningerne for det. Netop sammenholdt med, at man i forvejen har 25 pct. af kørslen i området, er det en fordel, som også kan skabe økonomisk balance for ruten. Som helhed giver DSB's aktiviteter i området overskud, og også denne rute vil kunne blive rentabel.

Ole Donner (FP):

Finder ministeren, at det er rimeligt, at DSB's busdivision flytter nogle gamle busser op i området for at kunne give en overpris? Man flytter nogle busser fra et område, hvor de er afskrevet, så går man ud og overbyder, og så kører man med noget gammelt bras for at holde økonomien. Men der er altså bare nogle andre skatteydere i nogle andre amter, der må

dække den afskrivning, og mener ministeren, at det er en rimelig måde at drive konkurrence på med det private erhvervsliv?

Trafikministeren (Helge Mortensen):

Jeg mener, det er rimeligt, at DSB sørger for, at deres aktiviteter på området er konkurrencedygtige, og med hensyn til bussernes standarder har jeg ingen forudsætninger for at kunne svare.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 524**11) Til trafikministeren af:****Rønholt (KF):**

»Vil ministeren oplyse, hvilke ekstra foranstaltninger DSB vil etablere for at begrænse støjgenerne i Vojens i forbindelse med elektrificering og anlæggelse af dobbeltspor i Sønderjylland med henvisning til regeringsgrundlaget »En ny start«?»

Skriftlig begrundelse

Den 11. februar 1993 stillede jeg et spørgsmål, nr. S 407, til skriftlig besvarelse vedrørende samme tema, men fik i svaret af 22. februar s.å. kun en generel beskrivelse af anlæg af denne art og ikke svar på, om der i henhold til regeringsgrundlaget vil blive truffet ekstra foranstaltninger. Af dagbladet JydskeVestkysten af 27. februar 1993, side 27, fremgår det i forbindelse med referat af Folketingets Trafikudvalgs besigtigelse i Vojens, at der tværtimod er sparet nogle støjskærme væk.

Rønholt (KF):

For små 4 uger siden stillede jeg spørgsmål til skriftlig besvarelse om, hvilke foranstaltninger regeringen agtede at træffe for at begrænse støjgenerne i Vojens efter anlæg af dobbeltspor og elektrificering af jernbanen gennem Sønderjylland. Den 22. februar modtog jeg et svar, som beskrev standardløsninger, men ikke nævnte et ord om, hvilke ekstra foranstaltninger man havde forestillet sig.

Jeg stillede bevidst spørgsmål til skriftlig besvarelse, for at fællesudvalget i Vojens, som jo ikke havde fået lejlighed til og heller ikke havde fået stillet i udsigt, at de kunne træffe udval-

[Rønholt]

get eller ministeren i forbindelse med besigtigelsen, kunne få disse spørgsmål besvaret. Derfor er jeg nødt til at få spørgsmålet yderligere uddybet.

Trafikministeren (Helge Mortensen):

Jeg vil svare på det spørgsmål, der er stillet her, at det forslag, der nu behandles i Folketinget, er fremsat af den tidligere regering, og at den nuværende regering er indstillet på at gennemføre dette forslag på grundlag af dets oprindelige indhold.

Fra flere steder i Sønderjylland er der fremsat indvendinger på grund af støjgener, som hr. Rønholt også nævner; der er også visse problemer med nogle passager, og der er også andre miljøproblemer, som i øjeblikket indgår i vurderingerne i de udvalg, der behandler sagen.

Jeg vil i tæt kontakt med Folketingets udvalg vurdere, hvor der kan stilles ændringsforslag, men jeg vil gerne understrege over for hr. Rønholt, at forslaget faktisk er en arv fra den tidligere regering, som vi gerne vedstår. Derfor er der ikke grundlag for at stille spørgsmål om ændringer i forslaget i forhold til det, der oprindeligt blev fremsat, men vi vil gerne medvirke til løsninger i forbindelse med den udvalgsbehandling, som er i gang.

Rønholt (KF):

Siden den forrige regering fremsatte dette lovforslag, er den nye regering tiltrådt på baggrund af et regeringsgrundlag, som den havde megen ulejlighed med eller brugte megen tid på at udarbejde, og jeg tillader mig at citere:

»Der skal gøres en ekstra indsats for at afhjælpe miljøstøj og andre gener for beboere ved gennemførelse af større trafikprojekter.«

Jeg må forstå trafikministeren således, at regeringsgrundlaget først træder i kraft om nogle år, måske først efter næste valg.

Tommy Dinesen (SF):

Jeg hørte hr. Rønholt sige, at der ikke havde været mulighed for at tale med udvalget på den pågældende tur, og jeg vil da godt bede ministeren bekræfte, at der ikke var nogen fra Trafikudvalget – jeg kan ikke tale for ministeren – der havde sagt, at man ikke ville tale med dem, der var mødt op, og at vi havde en drøftelse med dem. Jeg ved godt, at der stod sådan

noget i pressen bagefter, men jeg tror, det har forbavset samtlige medlemmer af udvalget.

Trafikministeren (Helge Mortensen):

Regeringsprogrammet trådte i kraft ved regeringens tiltrædelse, og vi har i forbindelse med lovgivningsarbejdet i Folketinget måttet vurdere, hvilke forslag vi ønskede at fremme, og hvilke forslag vi ville tage ud til yderligere overvejelse.

Blandt andet fordi dette anlæg er meget vigtigt, rent infrastrukturmæssigt set, valgte vi at opretholde lovforslaget og arbejde videre på det her i Folketinget. Og derefter er det altså sådan, hr. Rønholt, at det er udvalget, der overtager arbejdet, men vi skal for regeringspartierne vedkommende meget gerne medvirke til, at udvalget – også med hr. Rønholts medvirken, forstår jeg – finder frem til de løsninger, som anlægget og området fortjener, og som er i fuld overensstemmelse med regeringsprogrammet.

Med hensyn til hr. Tommy Dinesens spørgsmål vil jeg sige, at jeg har også set disse overskrifter, og jeg mener, at hr. Rønholt refererer til en presseudlægning, som savner rod i virkeligheden.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 517

12) Til *undervisningsministeren* af:

Kirkegaard (KF):

»Vil ministeren tage initiativ til at sikre, at forældre til elever i folkeskolen allerede fra skoleåret 1993-94 får ret til at få deres barn optaget i en folkeskole efter eget valg, selv om skolen er beliggende i en anden kommune end hjemkommunen?«

Skriftlig begrundelse

Et flertal i kommunalbestyrelsen i Avlum-Haderup Kommune vil forhindre, at en fem-årig dreng bliver optaget i den nærmest beliggende Ilskov Skole i Herning Kommune. Konsekvensen heraf bliver en væsentlig længere skolevej (ca. 15 km), hvilket naturligvis er en stor ulempe for en elev på den alder.

Kirkegaard (KF):

[Kirkegaard]

Baggrunden for det generelle spørgsmål, jeg har stillet, er en konkret sag: Så sent som i går aftes vedtog kommunalbestyrelsen i Avlum-Haderup Kommune at forhindre en dreng på 5 år i at blive optaget i en nærliggende skole, som uheldigvis er beliggende i en anden kommune, hvilket får den konsekvens, at den pågældende drengs skolevej bliver ca. 3 gange så lang, som den ellers kunne have været. Det er den konkrete baggrund for spørgsmålet, som jeg meget gerne vil have besvaret.

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

I forbindelse med de igangværende forhandlinger om en ny folkeskolelov er der i det foreliggende og foreløbige udkast medtaget en bestemmelse om, at undervisningsministeren kan fastsætte regler om, at elever i særlige tilfælde kan optages i eller forblive i en folkeskole i en anden kommune end hjemkommunen. De særlige tilfælde, der tænkes på, er især, hvis afstanden fra hjemmet til den ønskede skole er betydelig kortere end afstanden til nærmeste skole i bopælskommunen eller distriktsskolen, eller hvor formålet er at undgå skoleskift i forbindelse med flytning til en anden kommune.

Hvis – eller jeg vil hellere sige når – et skoleforlig indgås og lovforslaget vedtages i indeværende samling, vil jeg sørge for, at denne bestemmelse træder i kraft med virkning for skoleåret 1993-94. Dette vil betyde, at en bekendtgørelse, hvori reglerne nærmere præciseres, vil kunne udstedes, således at reglerne får virkning straks fra begyndelsen af skoleåret 1993-94.

Kirkegaard (KF):

Jeg takker for svaret, som jeg opfatter som en positiv tilkendegivelse. Det har vi ellers ikke været forvænt med i spørgetiden her i dag. Tak for det!

Jeg skal ikke her i spørgetiden blande mig i den konkrete udformning af den bestemmelse, som undervisningsministeren omtaler, men jeg forstår det sådan, at undervisningsministeren har til hensigt at skaffe sig hjemmel til allerede fra skoleåret 1993-94 at kunne gribe ind i sådanne situationer, som jeg vil betegne som urimelige. Det synes jeg da er godt.

Men der er selvfølgelig et uklart punkt: Hvis der ikke bliver vedtaget et skoleforlig i denne samling – og det kan jo ske, selv om undervis-

ningsministeren sagde: »når det bliver indgået« – hvis det nu alligevel skulle vise sig ikke at blive tilfældet, må det jo så til gengæld betyde, at Brians sag er tabt på gulvet, i hvert fald for skoleåret 1993-94. Det beklager jeg, og jeg vil gerne supplerende spørge undervisningsministeren, om der i givet fald slet ikke er noget at gøre for den pågældende.

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

Jeg er tilfreds med, at spørgeren rejser spørgsmålet her som et principielt spørgsmål, men det er ikke muligt for mig at gå ind i den konkrete sag med den viden, jeg har her og nu, og i øvrigt har jeg heller ikke kompetence til det.

Men jeg vil gerne på den givne foranledning bekræfte, at jeg synes, det er urimeligt, hvis kommunerne ikke viser smidighed, når det gælder hensynet til børn, der med fordel på grund af afstand eller andre forhold kan søge en anden skole end distriktsskolen eller bopælskommunens skole.

Til spørgsmålet om mulighederne for, at et sådant lovforslag fremmes og vedtages, vil jeg blot sige, at jeg er så meget optimist, at jeg slet ikke vil spekulere i andre muligheder. Jeg vil satse på, at denne lovgivning vedtages, sådan at det formentlig også vil hjælpe i den konkrete sag.

Poul Nødgaard (FP):

Jeg synes, det er et flot svar, undervisningsministeren har givet. Jeg mener også, at smidighed kunne løse mange problemer; på den egn, hvor jeg bor, løser kommunerne den slags indbyrdes.

Men man skal jo stille et spørgsmål, og dette var en konstatering. Det, jeg vil spørge om, er, om det forslag, som undervisningsministeren vil komme med, så vil pålægge kommunerne at betale for en sådan undervisning, når den foregår i en anden kommune, eller om der bliver lagt op til, at det er noget, man kan ordne uden betaling kommunerne imellem. Det kunne jeg godt tænke mig at vide.

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

Jeg kan sige, at der i lovforslaget opereres med den mulighed, når et sådant skoleskift finder sted over en kommunegrænse, at kommunerne indbyrdes finder ud af, hvordan de vil

[Undervisningsministeren]

håndtere det. Er de enige om, at de ikke vil opkræve betaling, fordi det i det lange løb går lige op, eller bliver de enige om betaling, så er det løsningen. Hvis de ikke kan blive enige, og det dermed bliver en hindring for den enkelte elev, som har et berettiget krav på at få imødekommet sit ønske, så er det tanken, at undervisningsministeren skal kunne fastsætte en takst, sådan at den pågældende elev vil være i stand til at søge en anden skole.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 525

13) Til *miljøministeren* af:

Tommy Dinesen (SF):

»Er det ministerens opfattelse, at stormfloden den 21. februar 1993 kan skyldes byggeriet af de faste forbindelser på Storebælt, hvor Vestbroens bropiller, den store forøgelse af Sprogø samt øerne til bropylonerne bremser vandgennemstrømningen?«

Tommy Dinesen (SF):

Under debatten om de faste forbindelser på Storebælt for 5-6 år siden var samtlige ordførere og partier enige om, at et af de største problemer med hensyn til den løsning, man valgte, var vandgennemstrømningen. Alle talte om vandgennemstrømningen, og der er også lavet mange rapporter, som jeg har gennemgået de sidste par dage, om det.

Det har forbavset mig, at da den nordlige vind, som der var den 21. februar, var holdt op, var det svært for vandet at løbe tilbage fra Østersøen, og det er selvfølgelig på den baggrund, jeg spørger, om miljøministeren kan sige noget om dette.

Sådan som jeg opfatter det og som det i hvert fald opfattes af nogle teknikere og videnskabsmænd, er det jo de øer, der er lavet til bropillerne, og det, at Sprogø ude i midten af farvandet er blevet tre gange større, der bevirker, at det er betydelig sværere for vandet at komme tilbage fra Østersøen.

Miljøministeren (Svend Auken):

Jeg kan berolige spørgeren med, at stormfloden den 21. februar i år ikke havde noget med Storebæltsbyggeriet at gøre. Højvandet den 21. februar i Storebælt skyldtes et sammenfald af

en række meteorologiske og hydrografiske forhold, som statistisk set kun sker én gang pr. 200-300 år.

Kraftig vestenvind bevirkede, at meget store vandmasser blev presset sydpå ind i Østersøen gennem bælteerne. Vinden gik derefter over i nord, hvorved store vandmasser fra de indre dele af Østersøen blev presset ud gennem bælteerne. Da dette skete, samtidig med at vandmasserne fra Kattegat gik sydover, stødte vandmasserne fra nord og syd sammen i Storebælt og gav anledning til det registrerede ekstreme højvande med et niveau på 1,65 m over normal vandstand i Korsør. Strømmålinger ved Storebæltsforbindelsen viste en meget ringe strøm på det pågældende tidspunkt, fordi vandmasserne fra nord og syd har bremset hinanden. Broforbindelsen har derfor ikke blokeret for vandgennemstrømningen og har dermed heller ikke været medvirkende til højvandet den 21. februar.

Må jeg i øvrigt sige, at jeg er helt enig med hr. Tommy Dinesen i, at en af de vigtigste miljømæssige opgaver i forbindelse med faste forbindelser over vigtige farvande er at sikre, at vandgennemstrømningen ikke bliver negativt berørt. Det er også sikret i forbindelse med Storebæltsprojektet gennem kompensationsgravninger, som allerede er gennemført, og det vil sige – da selve anlægget, altså Østbroen, ikke er bygget endnu – at der faktisk er tale om en overkompensation, om man vil, i opførelsesperioden på Storebælt. Det er klart, at det betyder, at vi med stor sikkerhed kan sige, at det ikke var vandgennemstrømningen i Storebælt, der var årsag til højvandet.

Tommy Dinesen (SF):

Jeg må indrømme, at jeg synes, ministerens svar ligner det, der står at læse på debatsiderne i Politiken i dag, skrevet af Knud Mose Poulsen.

Jeg må sige, at jeg ikke er så overbevist. Jeg kan ikke garantere for, at jeg kan kigge efter de næste 200-300 år, men det er i hvert fald stensikkert, at der er sket nogle ting med strømmen i Storebælt. De, der sejler der i dagligdagen, og de, der er rorgængere på DSB-færgerne, mærker det ret tidligt, og det var da også nogle af dem, der var først ude at sige, at der er noget galt på det område.

[Tommy Dinesen]

Alle erkender jo, at når det ikke bliver en boret togtunnel, så vil der blive problemer i Storebælt; men når ministeren mener, at der ikke bliver nogen problemer, må jeg slå mig til tåls med det og så bare vente og se, om der sker noget én gang til, mens jeg er i live.

Men i hvert fald vil jeg spørge, om miljøministeren mener, at det er i orden, at man laver en lignende flaskehals og bremsning af vandet igennem Øresund, hvor 15 pct. af vandgennemstrømningen sker, hvorimod 70 pct. foregår gennem Storebælt. Er det sådan, at ministeren ikke frygter den forbindelse, man har valgt på Øresund?

Poul Nødgaard (FP):

Den forklaring, vi fik fra ministeren, har jeg også læst i avisen, og jeg synes også, at den lyder meget rigtig. Mit spørgsmål til ministeren er alene: Hvornår sker det statistisk set igen? Jeg har aldrig hørt om det her før. Er det sådan, at vi kan forvente, at der vil gå 100 år, før det sker igen – for så synes jeg, at vi kan se fremad – eller er det noget, der kan ske igen i overmorgen?

Miljøministeren (Svend Auken):

Med hensyn til hr. Poul Nødgaards spørgsmål kan jeg kun sige, at statistisk set skulle der gerne gå et par århundreder, inden noget tilsvarende sker igen, og hr. Tommy Dinesen har nok ret i, at hverken hr. Poul Nødgaard, hr. Tommy Dinesen eller jeg er i live til den tid.

Jeg er naturligvis nødt til – det er et svar til hr. Tommy Dinesen – at holde mig til de eksperter, der har undersøgt dette her til bunds, og ingen af de rapporter, vi har fået, indicerer, at opførelsen af Storebæltsforbindelsen har blokeret vandgennemstrømningen eller i det hele taget været årsag til den ekstraordinære situation med højvande.

Til hr. Tommy Dinesens spørgsmål om blokering af vandgennemstrømningen i Øresund kan jeg kun sige, at vi er utrolig opmærksomme på det problem, og både i forbindelse med Storebæltsforbindelsen og i forbindelse med den kommende Øresundsforbindelse vil der blive udfoldet meget betydelige anstrengelser også af økonomisk art for at sikre, at der ikke i forbindelse med anlæg af disse faste forbindelser sker skade på havmiljøet i Østersøen.

Tommy Dinesen (SF):

Så vil jeg godt spørge miljøministeren, om ministeren er klar over, at den eneste rigtige forbindelse, som det også er peget på både af svenskere og af et internationalt ekspertpanel, er en boret togtunnel – bare for at være sikker.

Miljøministeren (Svend Auken):

Det er klart, at borer man ned under et farvand, altså borer ned i dybet, er der ikke noget vandgennemstrømningsproblem, det siger sig selv, men det er ikke ensbetydende med, at man ikke kan lave forbindelser på anden måde, som heller ikke skaber noget gennemstrømningsblokeringsproblem.

Jeg tror imidlertid, det ville føre lidt for vidt, hvis vi skulle genoptage en årelang diskussion mellem hr. Tommy Dinesen og mig om, hvilken udformning de faste forbindelser over Storebælt og Øresund skal have. Jeg kan kun erklære, at jeg er enig med hr. Tommy Dinesen i, at målet må være, at disse faste anlæg ikke berører vandgennemstrømningen og dermed havmiljøet og vandmiljøet i Østersøen på en negativ måde. Vi har at gøre med meget følsomme forhold, og derfor skal vi være utrolig agtpågivende og forsigtige ved den slags store anlægsbeslutningers gennemførelse.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 519

14) Til *indenrigsministeren* af:

Poul Nødgaard (FP):

»Hvilke konsekvenser vil ministeren drage over for amtsborgmester Per Kaalund, Københavns Amt, i anledning af amtets ulovlige økonomiske transaktioner i forbindelse med Hafniskandalen?«

Skriftlig begrundelse

Københavns Amt og dermed amtets skatteydere har efter al sandsynlighed tabt 280 mio. kr., fordi amtet ulovligt har indskudt penge i Hafnias finanscirkus. Amtsborgmester Per Kaalund har klart det politiske ansvar herfor, og derfor er det spørgerens opfattelse, at sagen naturligvis må få politiske konsekvenser. Ministeren bedes derfor komme med en tilbundsående redegørelse for, hvilke konsekvenser sagen vil få for amtsborgmester Per Kaalund.

Poul Nødgaard (FP):

En borgmester og en amtsborgmester har en helt speciel placering i det kommunale system. Ansvaret er ganske betydeligt, fordi styrelsesvedtægten helt klart præciserer, at en borgmester og en amtsborgmester er den øverst ansvarlige. Derfor synes Fremskridtspartiet, at det kan virke uforståeligt, at Københavns amtsborgmester kan gå helt fri for ansvar i den advokatundersøgelse, der netop er gennemført. Der er trods alt tale om, at Københavns Amt efter al sandsynlighed mister 280 mio. kr. ved en helt igennem ulovlig handling ved anbringelse af pengemidler i Hafnia Holding.

Jeg vil derfor med spænding imødesee, hvad indenrigsministeren kan forklare Folketinget her i dag, herunder ikke mindst om det kan forventes, at ministeriet tager affære, hvilket efter min opfattelse burde være sket allerede i den tidligere regerings tid.

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Netop i dag holder Københavns Amtsråd møde, hvor man skal tage stilling til den nye advokatundersøgelse om Hafniasagen, som amtsrådet jo vedtog at iværksætte.

Da amtsrådet i sin tid besvarede en række spørgsmål, som Indenrigsministeriet havde stillet i sagen, var det med udtrykkeligt forbehold for, hvad en yderligere advokatundersøgelse ville føre til. På den baggrund siger det sig selv, at jeg naturligvis ikke her og nu kan udtale mig om den eventuelle ansvarsfordeling i sagen. Amtsrådet må først have lejlighed til at vurdere den nye undersøgelse og dens resultater, før Indenrigsministeriet tager stilling til sagen.

Jeg vil godt tilføje, at dette følger af helt grundlæggende regler for offentlige myndigheders sagsbehandling. Jeg må derfor bede hr. Poul Nødgaard om at respektere dette og have tålmodighed lidt endnu. Det eneste, som man lige nu kan sige står helt fast, og som amtsrådet jo også har erkendt, er, at anbringelsen af midlerne i Hafnia Holding var ulovlig. Det har Indenrigsministeriet klart tilkendegivet over for amtsrådet.

Poul Nødgaard (FP):

Jeg skal nok slå mig til tåls med det indtil videre, men jeg kan love indenrigsministeren, at sagen skal blive forfulgt.

Men jeg vil dog spørge – nu kan vi tage det sådan mere generelt – om en amtsborgmester ikke har et ansvar for, at der forefindes præcise regler for, hvem der kan anbringe pengemidler, og hvorledes de kan anbringes, bl.a. når der henses til, hvilket beløb der er tale om. I den foreliggende sag er der trods alt tale om 280 mio. kr. Har ministeriet checket, at der er præcise regler i Københavns Amt for, hvem der beslutter hvad vedrørende anbringelse af penge?

Og finder ministeren, uanset om der er sådan nogle regler eller ej, at det er korrekt, at en amtsborgmester ikke er vidende om, hvor 280 mio. kr. placeres? Hvis det er tilfældet, at det er noget, der ikke passerer amtsborgmesterens bord, kunne jeg godt tænke mig at spørge ministeren om, hvad vi så overhovedet skal bruge amtsborgmestre til. Så kunne man lige så godt overlade hele styrelsen af amtskommunerne til embedsmændene. Det kunne jeg godt tænke mig at få et svar på.

Jeg vil også gerne spørge, om indenrigsministeren – uanset skyldsspørgsmålet i denne sag – kan bekræfte, at amtets skatteydere lider et tab svarende til 3.000 kr. for en gennemsnitsfamilie, og at dette beløb kun kan bringes til veje på én måde, nemlig ved skatteforhøjelser for Københavns Amts skatteydere?

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Som jeg sagde for et øjeblik siden, har Indenrigsministeriet meget klart tilkendegivet over for amtsrådet, at der var tale om en ulovlig handling.

Jeg vil godt derudover føje til, at det forhold, at hr. Poul Nødgaard tilsyneladende allerede nu er i stand til at placere ansvaret, ligesom det var tilfældet i forbindelse med spørgsmålet til den tidligere indenrigsminister, ikke ændrer ved de almindelige sagsbehandlingsregler. Det er nu engang sådan, at den drøftelse, der skal ske af advokatundersøgelsen, naturligvis skal finde sted, inden ministeriet anlægger en fast holdning til, hvad der kunne være af opfølgende procedurer på sagen.

Jeg vil godt tilslutte mig, hvad den tidligere indenrigsminister sagde, sidst han skulle besvare et spørgsmål her i salen om denne sag, nemlig at der her i landet ikke kan blive tale om en folkedomstol.

Poul Nødgaard (FP):

Det synes jeg er et særdeles stærkt udtryk. Det har jeg ikke på noget tidspunkt lagt op til, jeg har bare lagt op til, at vi skal spille med redelige kort. Befolkningen må have et berettiget krav på at få at vide, hvad der sker i samfundet.

Jeg går ud fra, at ministeren, inden hun sagde ja til at blive minister, havde sat sig ind i, hvilket ansvar det er, og hvilke konsekvenser det kan få, hvis der sker fejltagelser i hendes ministerium. I den forbindelse vil jeg spørge ministeren, om hun ikke finder, at en amtsborgmester og en borgmester har nogenlunde det samme ansvar på deres område, som en minister har. I den forbindelse må jeg også spørge, om ministeren ikke finder, at når der er tale om så grove forseelser, som der her er tale om – uden at tage stilling i den aktuelle sag – er der kun én vej, og det er at træde tilbage.

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Hvis spørgsmålet om at trække sig tilbage skulle besvares på denne baggrund, så ville der jo lige præcis ske det, som jeg for et øjeblik siden advarede imod, nemlig at man, inden amtsrådet har diskuteret sagen, skiber sig ind i noget, der har karakter af en folkedomstol. Derfor vil jeg med glæde afvise at besvare spørgsmålet.

Poul Nødgaard (FP):

Så vil jeg godt spørge ministeren – og derefter skal jeg nok slutte min spørgsmålsstrøm – om jeg kan få bekræftet, at det, der sker nu, er, at Københavns Amtsråd holder møde i dag, og at ministeren en af de nærmeste dage får at vide, hvad Københavns Amtsråd har besluttet, og derefter går ministeren personlig sammen med sine embedsmænd i gang med at se på, hvilke følger denne sag skal få. Er det sådan, jeg skal forstå det? Og vil man umiddelbart derefter, f.eks. inden for to, tre eller fire uger, få Indenrigsministeriets krystalklare svar på, hvilke konsekvenser denne sag får?

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Hvad ministeriets opfølgning af sagen vil bestå i, er det af mange grunde umuligt at svara på, så længe behandlingen i amtsrådet ikke har fundet sted. Derfor er det eneste, jeg kan tilsige, at Indenrigsministeriet, sådan som det

allerede er sket i den indledende fase, vil følge sagen med stor opmærksomhed, og vi vil foretage de drøftelser og overvejelser og eventuelt drage de konsekvenser, som der er behov for, hverken mere eller mindre.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Skriftligt besvarede spørgsmål:**Formanden:**

Fra de pågældende ministre er modtaget skriftlige svar på spørgsmål stillet af følgende medlemmer af Folketinget:

Behnke, Kim (FP): spm. nr. S 381, 402, 483 og 489

Behnke, Tom (FP): spm. nr. S 395, 422 og 468
Christensen, Køpke (FP): spm. nr. S 452 og 460

Dahl-Sørensen, Inge (V): spm. nr. S 432, 433 og 469

Dinesen, Tommy (SF): spm. nr. S 436 og 473

Duetoft, Peter (CD): spm. nr. S 427-429

Dyremose, Henning (KF): spm. nr. S 437 og 438

Fatum, Eva (S): spm. nr. S 441

Gade (SF): spm. nr. S 446

Grove (KF): spm. nr. S 413, 414 og 461-464

Haarder, Bertel (V): spm. nr. S 435

Højland, Niels (FP): spm. nr. S 474-476

Jacobsen, Kirsten (FP): spm. nr. S 421

Just, Annette (FP): spm. nr. S 467

Kirk, Kent (KF): spm. nr. S 405

Kjærsgaard, Pia (FP): spm. nr. S 318, 319 og 394

Lundholt, Anne Birgitte (KF): spm. nr. S 454 og 458

Pors, Jette (CD): spm. nr. S 439

Riishøj (SF): spm. nr. S 448 og 478

Vinther, John (KF): spm. nr. S 465 og 466

Voigt, Pelle (SF): spm. nr. S 471 og 472

Spm. nr. S 381

Til *skatteministeren* (5/2 93) af:

Kim Behnke (FP):

»Hvad kan ministeren oplyse om den ambigøse afgift, Italien indførte i slutningen af 1970'erne, og som med EF's mellemkomst blev standset i 1980?«

[Kim Behnke]

Begrundelse

Spørgeren er blevet bekendt med, at Italien i slutningen af 70'erne indførte en ambi-lignende afgift. Afgiften blev imidlertid erklæret i strid med EF-samarbejdet, hvorfor italienerne i 1980 måtte ophæve afgiften igen.

Spørgeren anmoder ministeren om at undersøge forholdene omkring denne italienske ambi-afgift og grundigt orientere spørgeren om denne italienske afgifts skæbne.

Svar (1/3 93):

Skatteministeren (Stavad):

Jeg kan oplyse, at hverken Udenrigsministeriet, Kammeradvokaten eller Skatteministeriet på grundlag af oplysningerne i spørgsmålet har kunnet finde frem til en italiensk ambi-lignende afgift.

Heller ikke en kontakt med retssagsafdelingen i EF-Kommissionen har ledt til oplysninger om en sådan afgift.

Hvis spørgeren har yderligere oplysninger om afgiften, vil jeg selvsagt foranledige, at det undersøges på ny.

Spm. nr. S 402

Til statsministeren (11/2 93) af:

Kim Behnke (FP):

»Hvad vil statsministeren som pressens minister gøre for at sikre tidsskrifter og aviser frihed til at optage annoncer uden trusler og pres fra fagforbund mod tidsskrifter og aviser?«

Begrundelse

I dagbladet B.T. fra den 10. februar 1993 omtales en sag, hvor Conair er blevet udsat for pres fra flere fagforbund, hvis ikke Conair fjernede en annonce fra Danmarks Frie Fagforening i tidsskriftet Conair Revue.

Som pressens minister må det være statsministerens opgave at sørge for, at alle tidsskrifter og aviser i frihed kan optage annoncer, som ikke er lovstridige, uden indblanding fra fagforbund eller andre.

Svar (24/2 93):

Statsministeren (Nyrup Rasmussen):

Da spørgsmålet ikke henhører under min ressort som pressens minister, har jeg talt med

justitsministeren, som har meddelt mig følgende:

Som bekendt har vi jo ytringsfrihed her i landet. Det betyder, at aviser, tidsskrifter m.v. kan bringe det stof og herunder de annoncer, de vil. Det eneste krav er, at de skal overholde lovgivningens regler, f.eks. om freds- og ærekrænkelser. Ellers vil der efterfølgende kunne pålægges et ansvar.

På helt tilsvarende måde bestemmer private, herunder også fagforeninger, frit, hvilke aviser og tidsskrifter de ønsker at købe eller annoncere i. Også her skal man dog naturligvis overholde lovgivningen, hvilket bl.a. indebærer, at der ikke må udøves ulovlig tvang med henblik på at påvirke de pågældende aviser, tidsskrifter m.v. til at bringe eller ikke bringe bestemt stof. I givet fald vil der efter omstændighederne kunne pådrages strafansvar efter straffelovens § 260.

Det stillede spørgsmål og begrundelsen herfor indeholder ingen nærmere angivelse af, hvilke former for »trusler og pres« spørgeren sigter til. Mere generelt kan det oplyses, at anmeldelse om muligt strafbart forhold indgives til politimesteren på det sted, hvor en mulig strafbar handling er begået. Politimesterens afgørelse kan i givet fald påklages til vedkommende statsadvokat.

Spm. nr. S 483

Til økonomiministeren (24/2 93) af:

Kim Behnke (FP):

»Vil ministeren oplyse, hvilke EF-medlemslande der i dag kan overholde konvergenskravene til ØMU'ens 3. fase i relation til de pågældende landes offentlige bruttogæld, samt hvilke der i dag ikke kan overholde kravene til ØMU'ens 3. fase, herunder vurdere, hvilke EF-lande der på grund af udviklingen i deres offentlige gæld må forventes fremover at få vanskeligt ved at blive i stand til at opfylde kravene til ØMU'ens 3. fase?«

Svar (3/3 93):

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

I tabel 1 er EF-Kommissionens nyeste skøn over EF-landenes offentlige bruttogæld ved udgangen af årene 1990-1992 anført.

Af tabellen fremgår det, at Tyskland, Spanien, Frankrig, Luxembourg og Storbritannien

[Økonomiministeren]

ved udgangen af 1992 havde en offentlig bruttogæld på under 60 pct. af BNP.

Tabel 1. EF-Kommissionens skøn over EF-landenes offentlige bruttogæld.

	Bruttogæld, pct. af BNP		
	1990	1991	1992
Belgien	128	130	132
Danmark ¹⁾	67	72	74
Tyskland	44	42	43
Grækenland	96	102	107
Spanien	45	46	47
Frankrig	47	49	50
Irland	102	101	99
Italien	98	101	107
Luxembourg	7	6	7
Holland	79	78	80
Portugal	68	69	66
Storbritannien	40	41	46

¹⁾ Se besvarelsen af spm. nr. S 484 (sp. 6660).

Endvidere fremgår det af tabellen, at Belgien, Italien, Grækenland, Irland, Holland og Portugal ultimo 1992 havde en offentlig bruttogæld på over 60 pct. af BNP.

Mht. Danmark henvises til svaret på spørgsmål nr. S 484.

Hvorvidt de lande, der nu har en gældsprocent på over 60, kan ventes at opfylde dette konvergenskrav, kan ikke vurderes på nuværende tidspunkt. Det skyldes, at traktaten ikke kræver en absolut opfyldelse af kravet. Opfyldelse kan ske, såfremt »denne procentdel mindskes tilstrækkeligt og nærmer sig referencerværdien med en tilfredsstillende hastighed«, jf. art. 104 C, stk. 2, b). Afgørelsen vil således i et vist omfang være baseret på en politisk vurdering.

Spm. nr. S 489

Til trafikministeren (25/2 93) af:

Kim Behnke (FP):

»Hvilke tal bruger ministeren, når den faktiske omkostningsforskel på transport af gods på henholdsvis lastbil og jernbane skal oplyses?«

Begrundelse

I ministerens besvarelse af spørgsmål nr. S 404, der lød: »Vil ministeren oplyse den faktiske omkostningsforskel på transport af gods på henholdsvis lastbil og jernbane?«, oplyser ministeren baggrunden for, at det ikke er muligt at sammenligne de to taleksempler, der var angivet i begrundelsen til spørgsmål nr. S 404.

Imidlertid var opgaven ikke at analysere de to taloplysninger, men derimod at oplyse, hvad de faktiske omkostninger er.

Spørgeren skal derfor gentage spørgsmålet derved, at spørgeren ønsker oplyst, hvilke tal ministeren bruger for de to transportformer, når ministeren foretager sammenligninger.

Svar (3/3 93):

Trafikministeren (Helge Mortensen):

Min besvarelse af spørgsmål nr. S 404 skal ses på baggrund af spørgerens begrundelse for spørgsmålet, idet jeg ønskede at fremhæve, at man ikke kan sammenligne driftsøkonomiske omkostningsberegninger med samfundsøkonomiske omkostningsberegninger – herunder beregninger over transportmidlernes eksterne omkostninger til miljø, ulykker m.v.

I anledning af nærværende spørgsmål må jeg fremhæve, at hverken de driftsøkonomiske omkostninger for godstransport på lastbil eller jernbane kan udtrykkes i form af et enkelt beløb pr. kilometer eller pr. tonkilometer. Lastbiltransportens driftsomkostninger er meget forskellige, alt efter om der køres over korte eller lange afstande, i byområder eller på motorvej, med sololastbil eller med påhængs- eller sættevogn.

Jernbanegodstransport har ligeledes vidt forskellige driftsomkostninger pr. enhed afhængig af, om der transporteres stykgods, hel- eller last eller transportenheder i kombineret trafik.

Til brug for den mere samfundsøkonomiske vurdering af transportformerne har jeg noteret mig, at EF-Kommissionen anvender den i spørgsmål nr. S 404 gengivne undersøgelse, som viser, at jernbanegodstransport forvolder væsentlig lavere eksterne omkostninger end godstransport med lastbil.

Selv om der er usikkerhed forbundet med sådanne undersøgelser, lægger jeg vægt på det af EF-Kommissionen fremlagte materiale, når jeg skal bedømme de samfundsmæssige omkostninger ved jernbane og lastbil.

Spm. nr. S 395

Til *indenrigsministeren* (9/2 93) af:

Tom Behnke (FP):

»Vil ministeren foranledige, at der indføres visum for russiske statsborgere, før Moskva åbner for fri udrejse, sådan som både Sverige og Norge har gjort det?«

Begrundelse

Det er indlysende, at når først der gives fri udrejse, vil mange søge mod vest. I den forbindelse er Danmark en mulighed, og med den nuværende udformning af vores udlændingelov kan det blive en ganske bekostelig affære at skulle behandle alle ansøgninger og give kost og logi under behandlingen.

Norge og Sverige har allerede indført visum, jf. Berlingske Tidende den 5. februar 1993, 1. sektion, side 10. Der er således ikke noget, der taler imod en indførelse af visum for russiske statsborgere.

Svar (23/2 93):

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Danmark har i mange år haft visumpligt for russiske statsborgere og har det fortsat.

Direktoratet for Udlændinge har oplyst, at begrundelsen for visumpligten hidtil har været sikkerhedsmæssige hensyn.

De omvæltninger, der er sket i det tidligere Sovjetunionen, og som har betydet en lettere adgang til at udrejse fra det tidligere Sovjetunionen, kan medføre, at begrundelsen for at fastholde visumpligten fremover i overvejende grad vil blive af indvandringmæssig karakter.

Dette vil betyde en ændring af visumpraksis, og direktoratet har i den seneste tid sammen med Udenrigsministeriet drøftet, hvorledes man mest hensigtsmæssigt kan sikre, at de indvandringmæssige hensyn varetages uden en væsentlig besværliggørelse af rejsesamkvemet mellem Rusland og Danmark. Det må forudses, at det i visse situationer vil betyde en skærpelse af de nuværende regler, ligesom ekspeditionstiden for en række visumansøgninger som følge af de nødvendige undersøgelser vil blive forlænget i forhold til hidtil.

Direktoratet forventer de nævnte drøftelser færdigbehandlet og de nødvendige tilpasninger foretaget, inden den planlagte liberalise-

ring af de russiske udrejseregler træder i kraft i løbet af foråret 1993.

Indenrigsministeriet kan henholde sig til det af Direktoratet for Udlændinge anførte.

Spm. nr. S 422

Til *justitsministeren* (11/2 93) af:

Tom Behnke (FP):

»Vil ministeren kommentere den i Ekstra Bladet den 10. februar 1993 side 4 og 5 omtalte »dødemandsliste« i forbindelse med udnævnelse til dommerembeder?«

Begrundelse

Hvis det er korrekt, hvad Ekstra Bladet skriver om en »dødemandsliste«, der skulle indikere rækkefølgen af udnævnelser til diverse dommerembeder, så er der i et vist omfang slået skår i grundlovens bestemmelser om en klar adskillelse af den lovgivende, den udøvende og den dømmende magt.

Sagen er ganske alvorlig, hvis den har hold i virkeligheden, og ministeren skal således allerede nu oplyses om, at der kan blive tale om samråd for at få alle detaljer belyst.

Svar (23/2 93):

Justitsministeren (Pia Gjellerup):

Jeg kan oplyse, at den i Ekstra Bladet omtalte liste er en personaleoversigt, der fortrinsvis omfatter nuværende eller tidligere medarbejdere i Justitsministeriets departement. Listen udarbejdes og anvendes af departementets personaleadministration og er ikke udsendt til domstolene, herunder retspræsidenterne. Listen har i øvrigt ikke været ajourført i de senere år.

Med hensyn til udnævnelsen af dommere kan jeg oplyse, at det følger af retsplejelovens § 42, stk. 1, at faste dommere ved rigets almindelige domstole beskikkes af kongen (dronningen).

Ledige stillinger opslås i Statstidende, og ansøgningerne fremsendes til Justitsministeriet. Justitsministeriet sender de indkomne ansøgninger til vedkommende landsretspræsident med anmodning om en udtalelse om, hvilken af ansøgerne der bør foretrakkes ved besættelse af stillingen, og med anmodning om tilbagesendelse af sagen via Højesterets præsident, der ligeledes afgiver en udtalelse.

[Justitsministeren]

Justitsministeriet nedlægger herefter over for dronningen forestilling om, hvem der bør udnævnes i stillingen. Forestillingen vedlægges – ud over ansøgningen – de af retspræsidenterne afgivne udtalelser. Det er ikke i de sidste mange år forekommet, at retspræsidenternes indstilling ikke er blevet fulgt.

Det tilføjes, at der ved udnævnelse af dommere følges den praksis, at en ansøger inden udnævnelse – uanset hidtidig beskæftigelse – i en periode vil have været konstitueret som dommer i byret eller landsret med henblik på vurdering af den pågældendes egnethed som dommer.

Spm. nr. S 468

Til *arbejdsministeren* (23/2 93) af:

Tom Behnke (FP):

»Vil ministeren give et ajourført svar på spørgsmål nr. S 607 af 11. marts 1992?«

Begrundelse

Besvarelsen af spørgsmål nr. S 607 i sidste samling var udmærket, men der savnes nu en ajourføring af de i svaret oplyste tal.

I svaret oplyste den daværende arbejdsminister bl.a. følgende, som var indhentet fra Skatteministeriet: »Skatteministeriet har oplyst, at ministeriet ikke er i besiddelse af oplysninger om størrelsen af kontingentet til de enkelte arbejdsløshedskasser eller til de enkelte fagforeninger. De kontingentoplysninger, der indberettes til skattemyndighederne efter skattekontrolloven, vedrører alene størrelsen af det enkelte foreningsmedlems samlede årlige kontingentudgift til arbejdsløshedskasse og forbund til brug for pågældendes selvangivelse.«

I forbindelse med besvarelsen af ovennævnte spørgsmål bedes ministeren undersøge, om Skatteministeriet på nuværende tidspunkt er i stand til at oplyse tallene enten for et (anonymt) enkelt medlem af de forskellige fagforbund eller de samlede tal for de forskellige forbund.

Svar (3/3 93):

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Med virkning fra 1. januar 1993 blev § 76, stk. 1, i lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring m.v. ændret, således at det

beløb, som arbejdsløshedskasserne for hvert medlem skal indbetale til staten, nu beregnes på baggrund af den aktuelt gældende dagpengesats. (Tidligere blev beløbet beregnet på baggrund af dagpengenes størrelse pr. 1. juli det foregående år).

For 1993 er det årlige medlemsbidrag pr. bidragspligtigt medlem følgende:

Fuldtidsforsikrede medlemmer:

– Selvstændige erhvervsdrivende: 4.014,00 kr.
– lønmodtagere: 3.456,00 kr.

Deltidsforsikrede medlemmer: . 2.304,00 kr.

Efterlønsmodtagere:

– Fuldtidsforsikrede: 1.728,00 kr.
– Deltidsforsikrede: 1.152,00 kr.

Herudover kan kasserne ifølge § 76, stk. 5, og § 78 fastsætte og opkræve et særligt medlemsbidrag til dækning af administrationsomkostningerne i kassen (administrationsbidraget).

Medlems- og administrationsbidraget udgør samlet medlemskontingentet til kasserne. I vedlagte tabel 1 vises medlemskontingenterne pr. 1. januar 1993 for henholdsvis dagpengeforsikrede og efterlønsmodtagere. (Ikke optrykt her).

I tabel 2 og 3 vises arbejdsløshedskassernes månedlige administrationsbidrag pr. 1. januar 1993. (Ikke optrykt her).

Det fremgår af tabellerne 2 og 3, at administrationsbidraget hos enkelte kasser er på 0 kr. Dette skyldes, at disse kasser har valgt at lade de tilhørende faglige organisationer afholde administrationsudgifterne.

Disse kasser opkræver oftest et særligt administrationsbidrag hos de medlemmer, der alene er medlemmer af kassen og ikke af den tilhørende faglige organisation. Ifølge § 13 i Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikringens bekendtgørelse nr. 663 af 25. september 1990 om standardvedtægt for danske arbejdsløshedskasser må det særlige bidrag for personer, der alene er medlemmer af kassen, højst ansættes til 1½ gange højeste dagpengesats. I 1993 svarer det til 637,50 kr.

Det fremgår endvidere af tabellerne, at enkelte kasser ud over det almindelige bidrag opkræver et afdelingsbidrag, som hos Funktio-

[Arbejdsministeren]

nærernes og Servicefagenes Arbejdsløsheds-kasse og Nærings- og Nydelsesmiddelarbejder Forbundets Arbejdsløsheds-kasse varierer fra afdeling til afdeling.

Arbejdsministeriet har anmodet Skatteministeriet om bidrag til brug for besvarelsen af spørgsmålet. Skatteministeriet har oplyst, at forholdene siden besvarelsen af spørgsmål nr. S 607 af 11. marts 1992 ikke har ændret sig, hvorfor Skatteministeriet ikke har været i stand til at fremskaffe de ønskede tal.

Skatteministeriet har endvidere oplyst følgende:

»De data, som arbejdsløsheds-kasser og fagforeninger indberetter til skattemyndighederne, registreres ikke på en sådan måde, at oplysninger om den enkelte kasse eller forening umiddelbart kan udskilles. Det vil være forbundet med ikke ubetydelige omkostninger at udskille de ønskede oplysninger.«

Spm. nr. S 452

Til *sundhedsministeren* (19/2 93) af:

Køpke Christensen (FP):

»Vil ministeren give en vurdering af finansieringen af transportomkostningerne for patienter, der dør på et hospital uden for eget amt?«

Begrundelse

Efter at en række borgere i Ribe Amt har udtrykt utilfredshed med, at de skal betale for at få pårørende, som er døde uden for hjem- amtet, transporteret hjem, finder spørgeren det rimeligt, at der gives en vurdering af, om den eksisterende finansieringsordning er hensigtsmæssig med henblik på sociale konsekvenser for de pårørende.

Svar (2/3 93):

Sundhedsministeren (Torben Lund):

Transportomkostningerne for patienter, der dør på hospital, påhviler generelt boet efter den afdøde. Dette gælder, uanset hvor og i hvilken forbindelse dødsfaldet finder sted. Efter bistandslovens og pensionslovens regler er der dog mulighed for i særlige tilfælde at yde hjælp til dækning af udgifter i forbindelse med transport af afdøde, såfremt boet ikke har midler til at afholde udgifterne.

Jeg finder ikke grundlag for, at der fastsættes særlige regler for betaling af transport på dette område.

Spm. nr. S 460

Til *sundhedsministeren* (22/2 93) af:

Køpke Christensen (FP):

»Finder ministeren de sundhedsmæssige forhold i Frøstruplejren forsvarlige for beboerne?«

Begrundelse

De oplysninger, der blev bragt i tv-udsendelsen lørdag den 20. februar på TV 2 vedrørende Frøstruplejren, bevirker, at der kan sættes spørgsmålstegn ved, hvorvidt de sundhedsmæssige forhold i Frøstruplejren er af tilfredsstillende karakter.

Foreløbigt svar (3/3 93):

Sundhedsministeren (Torben Lund):

Sundhedsministeriet skal hermed som foreløbigt svar oplyse, at man har anmodet Hanstholm Kommunalbestyrelse om en udtalelse over spørgsmålet.

Sundhedsministeriet vil vende tilbage med en besvarelse af spørgsmålet, når kommunalbestyrelsens udtalelse foreligger.

Spm. nr. S 432

Til *justitsministeren* (12/2 93) af:

Inge Dahl-Sørensen (V):

»Hvis ministerens svar på spørgsmål nr. S 430 og 431 er bekræftende, er ministeren så i stand til at videregive disse oplysninger til Folketinget?«

Begrundelse

Spørgsmålet er stillet under henvisning til svaret på spørgsmål nr. S 334.

Svar (22/2 93):

Justitsministeren (Pia Gjellerup):

Justitsministeriet har i forbindelse med besvarelsen af spørgsmål fra Folketingets udvalg eller fra enkelte medlemmer i vidt omfang videregivet oplysninger om konkrete straffesager – eventuelt i anonymiseret eller fortrolig form.

[Justitsministeren]

Som det fremgår af besvarelsen af spørgsmål nr. S 334, fandt Justitsministeriet, at spørgsmålet henhørte under Indenrigsministeriets ressort, idet der ønskedes oplysning om, hvorvidt den pågældende person var omfattet af lov nr. 144 af 3. marts 1992 om opholdstilladelse for statsløse palæstinensere fra Libanon. Justitsministeriet har således ikke anset sig for at være ude af stand til i givet fald at fremskaffe og – eventuelt i anonymiseret eller fortrolig form – at videregive de oplysninger, spørgeren har efterlyst. Justitsministeriet har derimod fundet, at spørgsmålet burde rettes til og besvares af indenrigsministeren, som udlændingeområdet – og dermed også den omtalte lov – henhører under. Det bemærkes i den forbindelse, at spørgsmål efter § 20 i Folketingets forretningsorden kan stilles til vedkommende minister, hvilket efter en naturlig læsning må forstås som den minister, der er ansvarlig for det sagsområde, som spørgsmålet angår.

Spm. nr. S 433

Til *justitsministeren* (12/2 93) af:

Inge Dahl-Sørensen (V):

»Er ministeren bekendt med, om tidligere ministre har indhentet bidrag fra andre ressortministre for at kunne betjene Folketinget med bl.a. besvarelse af spørgsmål?«

Begrundelse

Spørgsmålet er stillet under henvisning til svaret på spørgsmål nr. S 334.

Svar (22/2 93):

Justitsministeren (Pia Gjellerup):

Det forekommer, at Justitsministeriet indhenter bidrag fra andre ministerier til brug ved besvarelsen af spørgsmål. Det vil typisk være tilfældet, hvor spørgsmålets kerneområde henhører under Justitsministeriet, men hvor der kan være behov for at indhente supplerende oplysninger fra et andet ministerium for at kunne give et fyldestgørende svar.

Der kan i øvrigt henvises til besvarelsen af spørgsmål nr. S 432.

Spm. nr. S 469

Til *justitsministeren* (23/2 93) af:

Inge Dahl-Sørensen (V):

»Vil ministeren nu oplyse, om en palæstinensisk terrorist, der blev anholdt i København i midten af januar, inden den nuværende regerings dannelse, sigtet for våben- og narkotikasmugling, var omfattet af den radikale særlov, som blev vedtaget af Folketinget i marts 1992?«

Begrundelse

Det er utilfredsstillende, at det skal vare så længe at få svar på et skriftligt spørgsmål på grund af, at regeringen flytter rundt på de enkelte ministres sagsområder. Oven i købet vedrørende et spørgsmål, der uden videre kunne besvares med ja eller nej. Den tidligere minister havde en mere fleksibel praksis. De formelle undskyldninger, som ministeren benytter til at undlade at svare, kunne utvivlsomt også være benyttet på andre områder af den tidligere minister, som imidlertid gjorde en god og positiv indsats for at svare på spørgsmål fra folketingsmedlemmer i udvalg og folketingsal.

Et tilsvarende spørgsmål blev stillet til ministeren den 28. januar 1993, men aldrig besvaret. Årsagen til det manglende svar skulle være, at det pågældende område var overført til indenrigsministeren. På andre spørgsmål fra mig har ministeren imidlertid senere oplyst, at ministeriet vil kunne indhente oplysninger fra politiet om konkrete sager af den pågældende karakter, når ministeriet har et sagligt begrundet behov herfor, at politirapporten i sådanne sager erfaringsmæssigt vil indeholde oplysninger om de pågældendes opholdsgrundlag, og at Justitsministeriet ved besvarelse af spørgsmål vil kunne indhente supplerende oplysninger fra et andet ministerium for at kunne give et fyldestgørende svar.

Jeg må holde for, at landets sikkerhed såvel som efterforskning i narkotika- og våbensmuglingssager stadig henhører under Justitsministeriet.

Jeg må derfor endnu en gang bede ministeren om at besvare spørgsmålet, som jeg finder at såvel Folketinget som offentligheden har et sagligt begrundet behov for at få besvaret.

Svar (1/3 93):

Justitsministeren (Pia Gjellerup):

[Justitsministeren]

Den 28. januar 1992 stillede spørgeren et næsten ligelydende spørgsmål, nr. S 334.

Ved regeringsskiftet blev udlændingeområdet overført fra Justitsministeriet til Indenrigsministeriet. Dette gælder også administrationen af lov nr. 144 af 3. marts 1992 om opholdstilladelse for statsløse palæstinensere fra Libanon. Spørgeren blev gjort bekendt med dette, efter at Justitsministeriet modtog spørgsmål nr. S 334, ligesom det fremgik af min skriftlige besvarelse af 11. februar 1993, hvori jeg udtrykkeligt anførte, at spørgsmålet henhørte under indenrigsministeren.

Den 12. februar 1993 stillede spørgeren mig herefter yderligere 4 spørgsmål, nr. S 430-S 433, hvorved jeg fik lejlighed til over for spørgeren at uddybe mit standpunkt. I besvarelsen af spørgsmål nr. S 432 anførte jeg således bl.a.:

»Som det fremgår af besvarelsen af spørgsmål nr. S 334, fandt Justitsministeriet, at spørgsmålet henhørte under Indenrigsministeriets ressort, idet der ønskedes oplysning om, hvorvidt den pågældende person var omfattet af lov nr. 144 af 3. marts 1992 om opholdstilladelse for statsløse palæstinensere fra Libanon. Justitsministeriet har således ikke anset sig for at være ude af stand til i givet fald at fremskaffe og – eventuelt i anonymiseret eller fortrolig form – at videregive de oplysninger, spørgeren har efterlyst. Justitsministeriet har derimod fundet, at spørgsmålet burde rettes til og besvares af indenrigsministeren, som udlændingeområdet – og dermed også den omtalte lov – henhører under. Det bemærkes i den forbindelse, at spørgsmål efter § 20 i Folketingets forretningsorden kan stilles til vedkommende minister, hvilket efter en naturlig læsning må forstås som den minister, der er ansvarlig for det sagsområde, som spørgsmålet angår.«

Jeg kan naturligvis fortsat henholde mig her til.

Jeg forstår imidlertid, at spørgeren lægger meget stor vægt på, at de ønskede oplysninger fremkommer gennem Justitsministeriet. Jeg har derfor forelagt spørgsmålet for Indenrigsministeriet, som efter at have undersøgt sagen har oplyst, at den person, der er nævnt i spørgsmålet, ikke er meddelt opholdstilladelse i medfør af lov nr. 144 af 3. marts 1992 om opholdstilladelse for statsløse palæstinensere fra Libanon.

Spm. nr. S 436

Til *trafikministeren* (15/2 93) af:

Tommy Dinesen (SF):

»Vil ministeren på baggrund af det italienske rederi CittiShips' standsning af sejladsen mellem Kalundborg og Århus overveje at indgå en aftale med det norske rederi, der også besejler ruten, eller lade »Flyvefisken«, der besejler København-Århus-ruten, overføre til ruten Kalundborg-Århus?«

Begrundelse

DSB har i sin sommerkøreplan påregnet IC3-tog i forbindelse med CittiShips' ankomster og afgang, hvilket nu forhindres ved CittiShips' ophør med besejlingen.

Det er derfor nødvendigt for kunderne – og DSB – at det hurtigst muligt afklares, hvorvidt der findes andre skibe, katamaraner eller lignende, ledige på markedet til at tage over.

Svar (22/2 93):

Trafikministeren (Helge Mortensen):

På baggrund af spørgsmål fra Tommy Dinesen (SF) skal jeg meddele, at DSB i øjeblikket overvejer, hvorledes man bedst muligt kan sikre passagererne en hurtig, stabil og sikker transport mellem København og Århus via Kalundborg.

Heri indgår overvejelser om et samarbejde med det norske rederi KatExpress. Der er kontakt mellem parterne, og en afklaring af mulighederne forventes inden for de kommende uger.

For så vidt angår »Flyvefisken«, der i overensstemmelse med en aftale mellem DSØ A/S og Difko som led i et forsøg besejler den nye Århus-København-rute, er der ikke på nuværende tidspunkt planer om ændret anvendelse.

Spm. nr. S 473

Til *industriministeren* (23/2 93) af:

Tommy Dinesen (SF):

»Vil ministeren gøre en indsats for at få flere danske søfolk i arbejde på danske skibe, bl.a. på baggrund af de politiske ordføreres løfter i Folketinget om, at Dansk Internationalt Skibsregister (DIS) ville give flere arbejdspladser til danske søfolk?«

[Tommy Dinesen]

Begrundelse

Ifølge Sømændenes Forbunds fagblad, Ny Tid (februar 1993), er det efterhånden alene A. P. Møller samt Mercandia Rederierne, der har forhyret danske søfolk i danske skibe tilknyttet DIS.

Spørgeren finder dette i direkte modstrid med de løfter, de borgerlige politikere fremkom med under den debat i Folketinget, hvor oprettelsen af DIS blev vedtaget.

Ligeledes har Søfartsstyrelsen umuliggjort en sammenligning af danske søfolks forhyring i handelsflåden i dag og før i tiden.

Fra sømændenes side er det fremført, at her er over 1.000 arbejdspladser overgået til billigere udenlandske søfolk.

Svar (5/3 93):

Industriministeren (Trøjborg):

Baggrunden for vedtagelsen af lovpakken om Dansk Internationalt Skibsregister (DIS) i 1988 var den stigende udflagning af danske handelsskibe til flagstater med væsentligt lavere omkostningsniveau. Målet var at sikre en handelsflåde under dansk flag af hensyn til både beskæftigelsen og valutaindejlingen. Den ændrede lovgivning skulle derfor skabe mulighed for, at danske handelsskibe i højere grad end tidligere kunne konkurrere på det internationale marked.

DIS-lovgivningen har indtil nu virket efter hensigten, idet den danske handelsflåde fra udgangen af 1988 til årsskiftet 1992/93 forøgedes fra 308 til 516 skibe, ligesom antallet af udmønstrede i den samlede danske handelsflåde i henhold til Søfartsstyrelsens mønstringsstatistik er steget fra 6.786 pr. 30/9 1988 til 8.537 pr. 30/9 1992. Antallet af mønstrede danske søfarende er også steget. Dog har udviklingen været mest gunstig for officererne, mens den danske menige dæks- og maskinbesætning kun har haft en begrænset stigning. Statistikken viser således 6.002 mønstrede danske søfarende pr. 30/9 1988 og 6.538 pr. 30/9 1992. Stigningen på 536 mønstrede danske dækker over en vækst på 501 officerer, en vækst på 133 blandt menig dæks- og maskinbesætning og et fald på 98 blandt den øvrige besætning. Reelt er væksten i antallet af danske mønstrede noget større, idet Bornholmstrafikken i maj 1989 udgik af statistikken med 323 ansatte, hvoraf hovedparten var danske.

Antallet af mønstrede færinger steg i samme 4-års-periode fra 54 til 185 og er ikke medregnet i ovennævnte tal for mønstrede danske.

Søfartsstyrelsens mønstringsstatistik er ikke en beskæftigelsesstatistik, men alene en opgørelse over antallet af søfarende, der på en given dato gør tjeneste i danske skibe. I statistikken indgår således ikke søfarende på ferie, under afspadsering, på kurser eller lignende. Endvidere indgår ej heller de ca. 5.000 søfarende i offentlig tjeneste, fortrinsvis ansatte hos DSB.

En ændring i f.eks. den overenskomstbestemte udmønstringsperiode kan således betyde væsentlige ændringer i antallet af beskæftigede, uden at det afspejles i mønstringsstatistikens tal. Dette indebærer, at antallet af personer, der må anses for beskæftigede i erhvervet, ligger betydeligt højere, end hvad statistikken angiver. I udeflåden regnes for tiden gennemsnitligt med omkring 1,7 ansatte pr. stilling.

Når det i begyndelsen af spørgsmålet anføres, at Søfartsstyrelsen har umuliggjort en sammenligning mellem forhyring i dag og før i tiden, er dette ikke korrekt, idet der med »før i tiden« antagelig henvises til Sømændsskattekontorets opgørelser over søfarende, der havde betalt skat i august måned i et givet år. Den senest offentliggjorte opgørelse herfra stammer fra august 1986, og sømandsskatten blev i øvrigt ophævet pr. 1. januar 1989. Søfartsstyrelsen har ikke mulighed for at udarbejde statistikker efter samme grundlag.

Udenlandske søfarende besætter fortrinsvis stillinger, hvor der ikke kræves specielle kvalifikationer ud over de almindelige sømandsmæssige, og er fortrinsvis mønstret i coastere og større, traditionelt udrustede skibe. I de nyeste danske skibe, hvor små specialuddannede besætninger ved hjælp af den nyeste teknik kan klare alle opgaver om bord, anvendes fortsat i overvejende grad dansk menig besætning med danske uddannelser.

Jeg så selvsagt gerne, at den danske andel af de søfarende i handelsflåden var større. Man må imidlertid være opmærksom på, at for visse skibstyper i visse farter er muligheden for at mønstre udenlandske søfarende på lokale lønvilkår en forudsætning for et positivt driftsresultat. Fjerner vi den eksisterende fleksibilitet m.h.t. anvendelsen af udenlandske søfarende på lokale vilkår, vil en række danske skibe me-

[Industriministeren]

get vel forsvinde fra dansk flag. Konsekvensen kan blive, at den danske del af besætningen samtidig erstattes af udenlandsk besætning.

Det er mit håb, at vi ved fortsat at opretholde en uddannelse af høj kvalitet vil gøre det muligt for danske søfarende at fastholde disse kvalificerede stillinger, således at vi også i fremtiden har en konkurrencedygtig dansk handelsflåde med danske søfarende om bord.

Spm. nr. S 427

Til *miljøministeren* (12/2 93) af:

Peter Duetoft (CD):

»Agter ministeren at træffe foranstaltninger, der letter transporten af sekundære råvarer og affald mellem de enkelte kommuner?«

Begrundelse

Det fremgik af TV-Avisen mandag den 8. februar 1993, at der efterhånden er skabt praksis for, at transportører og indsamlere af sekundære råvarer (herved forstås restprodukter m.v., der har en kommerciel værdi som f.eks. jernskrot og returpapir) og affald skal godkendes af alle de kommuner, hvor den pågældende virksomhed opererer – endog selv om der kun er tale om transitkørsel. De enkelte kommuner fastsætter selv kriterierne for godkendelserne.

Denne ulovhjemlede praksis er ved at blive cementeret i forbindelse med det forslag til bekendtgørelse om bortskaffelse, planlægning og registrering af affald, som Miljøstyrelsen netop har haft udsendt til høring.

Hvis den nævnte praksis cementeres i forbindelse med gennemførelsen af den nævnte bekendtgørelse, vil en virksomhed, der har flere afdelinger i Danmark, og som opererer over hele landet, komme i den situation, at virksomheden skal indhente flere tusinde godkendelser for frit at kunne færdes.

Svar (25/2 93):

Miljøministeren (Svend Auken):

Spørgsmålet om den overordnede regulering af affaldsbortskaffelse, herunder af genanvendelige materialer, er fastlagt i miljøbeskyttelseslovens kap. 6, som blev vedtaget med stort flertal i dette Ting, samt direktiv 91/156/EØF (»affaldsrammedirektivet«).

Direktivet skal være implementeret senest den 1. april 1993.

På denne baggrund er Miljøstyrelsen anmodet om at udarbejde et udkast til bekendtgørelse, der implementerer disse regler.

Miljøstyrelsen har den 8. december 1992 sendt et udkast til bekendtgørelse til høring, og der foregår i øjeblikket forhandlinger om dette udkast.

Jeg er ligeledes bekendt med Konkurrencerådets henvendelse i henhold til konkurrencelovens § 15. Rådets henvendelse har nøje sammenhæng med bekendtgørelsen, og den vil således blive vurderet i sammenhæng hermed.

Jeg forventer at modtage Miljøstyrelsens endelige udkast og indstilling i begyndelsen af marts, herunder en gennemgang af alle de synspunkter og problemstillinger, som er fremkommet under høringen.

Jeg vil orientere såvel spørgeren som Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg om resultatet af mine overvejelser i sagen og den endelige bekendtgørelse.

Spm. nr. S 428

Til *miljøministeren* (12/2 93) af:

Peter Duetoft (CD):

»Agter ministeren at træffe foranstaltninger til fjernelse af de nuværende konkurrenceforvridende forhold, der hersker på området for godkendelse af indsamlere og transportører af genanvendelige produkter (sekundære råvarer) i en række kommuner?«

Begrundelse

Spørgsmålet har netop på foranledning af en række konkrete klagesager fra private virksomheder inden for genbrugsindustrien været behandlet i Konkurrencerådet. Rådet har udtalt, at man finder den nævnte godkendelsespraksis – og navnlig de ikke altid objektive kriterier, kommunerne anvender for udstedelse af tilladelser – konkurrencebegrænsende. Rådet foreslår, at der overvejes en national godkendelsesordning. Endvidere påpeger rådet, at man finder den godkendelse af affaldstransportører og indsamlere, en række kommuner praktiserer, konkurrenceforvridende.

Konkurrencerådets afgørelse er af rådet meddelt kommunerne.

[Peter Duetoft]

Københavns Kommune, som er en af de kommuner, der i udstrakt grad har gennemført godkendelsesordninger, der favoriserer enkelte virksomheder på ikkeobjektive kriterier, har netop den 1. februar 1993 udstedt en cirkulæreskrivelse til de transportører, der er godkendt af kommunen til transport af affald, hvoraf det fremgår, at Konkurrencerådets afgørelse ikke vil medføre ændringer i kommunens administration af erhvervsaffaldsområdet.

Svar (25/2 93):

Miljøministeren (Svend Auken):

Jeg henviser til min besvarelse af spørgsmål nr. S 427.

Spm. nr. S 429

Til *indenrigsministeren* (12/2 93) af:

Peter Duetoft (CD):

»Vil ministeren give Forsvarets Bygningstjeneste mulighed for at benytte alternativ energi, f.eks. solvarme, i forbindelse med de barakker, bygningstjenesten forbereder at få bygget til flygtninge?«

Begrundelse

Ifølge dagspressen er Forsvarets Bygnings-tjeneste ved at indsamle tilbud på barakker, der kan bruges til flygtninge. Enhver ved, at sådanne bygninger vil bruge en del energi til dagligdags formål, f.eks. varmt vand. I stedet for at bruge energi fra traditionelle energiproducenter kunne man i et vist omfang bruge alternative energiformer, f.eks. solvarme. Det ville dels aflaste de almindelige energiproducenter, dels give energiproducenter mulighed for at vise deres produkter i praksis.

En sidegevinst ved dette ville altså være, at muligheden for salg og eksport af disse energiformer kunne styrkes. Naturligvis kan ikke alle bygninger i alle tilfælde benytte alternativ energi. Men i et vist omfang må dette være muligt. Derfor ville det være et godt såvel energimæssigt som miljømæssigt initiativ at tage at bede bygningstjenesten inddrage disse muligheder i sin vurdering.

Svar (4/3 93):

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Indenrigsministeriet kan oplyse, at der endnu ikke er taget stilling til, hvor stor en del af de kommende bygninger der vil blive opført efter licitationsmaterialet. De indkomne tilbud må nærmere gennemgås, og der kan f.eks. blive tale om lokale varianter af det oprindelige projekt. I den forbindelse vil bl.a. indgå oplysninger om, hvor stor en del der vil være baseret på alternative energikilder.

Indenrigsministeriet har endvidere rettet henvendelse til Direktoratet for Udlændinge i anledning af spørgsmålet.

Direktoratet har i den forbindelse oplyst, at der i udbudsmaterialet er lagt meget betydelig vægt på isolering af bygningerne, således at energiforbruget bliver det lavest mulige.

Direktoratet har endvidere oplyst, at spørgsmålet om anvendelse af alternativ energi ved eventuel etablering af asylcentre ved opførelse af præfabrikerede bygninger er drøftet mellem direktoratet og Forsvarets Bygningstjeneste i forbindelse med udarbejdelsen af udbudsmaterialet.

Der er forud for beslutningen om at udbyde projektet lagt afgørende vægt på den størst mulige fleksibilitet med hensyn til mulighederne for anden anvendelse af bygningerne, når og hvis behovet for asylcenterkapacitet falder, og muligheden for at nedtage og genopsætte bygningerne er som følge heraf prioritetet i udbudsmaterialet.

Da anvendelse af solenergi imidlertid forudsætter rørføring i samtlige rum i bygningerne, kan dette dog kun vanskeligt forenes med de ovennævnte hensyn.

Der er derimod intet til hinder for, at elektricitet til opvarmning af bygningerne og varmtvandsforsyning kunne produceres af vindmøller.

Spm. nr. S 437

Til *finansministeren* (15/2 93) af:

Henning Dyremose (KF):

»Hvilke initiativer ud over allerede forberedte og aftalte aktiesalg har ministeren tænkt sig at tage for at sikre de i aftalen om finanslov for 1993 anførte engangsindtægter på 2,5 mia. kr.?«

Begrundelse

I Politiken mandag den 15. februar 1993 er

[Henning Dyremose]

ministeren refereret, som om de aftalte aktiesalg i Tele Danmark A/S, GiroBank A/S, Datacentralen A/S, EKR A/S og Københavns Lufthavne A/S skulle indbringe 2,5 mia. kr. i 1993. Det har imidlertid kun været forudsætningen, at disse aktiesalg skulle indbringe en del af beløbet, og at der derfor skulle igangsættes en række yderligere privatiseringer og omlægninger af statslige aktiver.

Den tidligere regering havde sat en række forberedende arbejder i gang med henblik på at sikre indtægterne. Det ønskes oplyst, om regeringen vil videreføre den tidligere regerings forslag eller der vil blive taget andre initiativer, der kan sikre de aftalte og budgetterede indtægter.

Svar (24/2 93):

Finansministeren (Lykketoft):

I aftalen om finanslov 1993 forudsættes et provenu i 1993 på 2,5 mia. kr. fra omlægning af statslige aktiver, aktiesalg og ejendomme m.v. Ifølge aftaleteksten er der bl.a. tale om Datacentralen A/S, Tele Danmark A/S, GiroBank A/S, EKR A/S og Københavns Lufthavne A/S.

Provenuskønnet fra aktiesalget i de fem nævnte aktieselskaber udgjorde en meget betydelig del af det samlede provenu på 2,5 mia. kr. Af forretningsmæssige årsager og af hensyn til de børsetiske regler er det ikke muligt at redegøre nærmere for, hvilke forudsætninger der ligger bag forventningerne til ovenstående provenu. Dette var heller ikke tilfældet i forbindelse med finanslovaftalen for 1993.

Som jeg har redegjort for i svaret på spørgsmål nr. S 438, er der indgået en aftale svarende til salg af 25 pct. af aktierne i Datacentralen A/S, mens regeringen for de øvrige aktieselskabers vedkommende fortsat arbejder ud fra målsætningen om at sælge aktier i 1993.

På grund af den negative udvikling på de finansielle markeder og det forhold, at en del af provenuet først vil blive indtægtsført i 1994, er det oprindelige indtægtsskøn fra omlægning af statslige aktiver dog nedsat fra 2,5 mia. kr. til 1,5 mia. kr.

Regeringen overvejer løbende nye muligheder for at forbedre statens indtægter ved omlægning af statslige aktiver, aktiesalg og ejendomme m.v.

Spm. nr. S 438

Til *finansministeren* (15/2 93) af:

Henning Dyremose (KF):

»Vil ministeren referere de politiske aftaler vedr. salg af aktier i henholdsvis Tele Danmark A/S, GiroBank A/S, Datacentralen A/S, EKR A/S og Københavns Lufthavne A/S samt bekræfte, at aftalerne vil blive respekteret?«

Begrundelse

I Politiken mandag den 15. februar 1993 er ministeren refereret for at have som opfattelse, »at det er hans egen forretningsmæssige afgørelse, hvornår aktiesalgene faktisk skal ske«.

Da dette er i strid med de indgåede politiske aftaler, ønskes disse refereret, ligesom det for god ordens skyld ønskes bekræftet, at aftalerne vil blive overholdt.

Svar (24/2 93):

Finansministeren (Lykketoft):

Finanslovaftalen fra den 26. november 1993 forudsætter et provenu fra salg af aktier i statslige aktieselskaber. I aftalen er nævnt Datacentralen A/S, Tele Danmark A/S, GiroBank A/S, EKR A/S og Københavns Lufthavne A/S. Hjemmelsgrundlaget for de pågældende aktiesalg er følgende:

EKR A/S.

I henhold til lov nr. 185 af 23. marts 1992 om eksportkredit er industriministerens bemyndiget til at frasælge 25 pct. af aktierne i forsikringsaktieselskabet.

Datacentralen A/S.

I Akt 243 22/5 1991 om Datacentralens omdannelse til aktieselskab er forudsat, at 25 pct. af aktierne senere sælges til en strategisk partner eller lignende privat virksomhed.

Tele Danmark A/S.

I henhold til lov nr. 743 af 14. november 1990 om visse forhold på telekommunikationsområdet skal staten nedbringe sin ejerandel i Tele Danmark A/S fra de nuværende ca. 94 pct. til 51 pct.

Københavns Lufthavne A/S.

I henhold til lov nr. 428 af 13. juni 1990 om Københavns Lufthavne A/S er det hensigten at sælge 25 pct. af aktierne til private.

[Finansministeren]

GiroBank A/S.

Lov nr. 322 af 31. maj 1991 om GiroBank A/S forudsætter, at der sælges 25 pct. af aktierne til private, heraf 5 pct. til medarbejdere.

I begyndelsen af december 1992 tiltrådte Finansudvalget et fortroligt aktstykke om, at Datacentralens driftsaktiviteter udskilles i et særskilt selskab, som Mærsk Data køber halvdel af. Dette svarer til et 25 pct.s frasalg af aktierne i den samlede virksomhed. Da modtageren af Mærsk's indskud i 1993 er Datacentralen A/S, kan staten først fra 1994 hjemtage dette provenu som udbytte.

Finansudvalget tiltrådte den 1. december 1992 et aktstykke om udskydelse af salget af Tele Danmark-aktier til sidste halvdel af 1993. Dette skete på foranledning af Tele Danmarks bestyrelse, der ønskede tid til at undersøge, om et eventuelt fremtidigt fællesnordisk selskab skulle købe en del af de udbudte aktier.

For de øvrige aktieselskabers vedkommende arbejder regeringen fortsat ud fra målsætningen om at sælge aktier i 1993. Den endelige beslutning om aktiesalg vil som tidligere være afhængig af udsigten til, at staten kan opnå et acceptabelt provenu, og dermed bl.a. afhænge af udviklingen på de finansielle markeder.

Spm. nr. S 441

Til *fiskeriministeren* (16/2 93) af:

Eva Fatum (S):

»Hvilke overvejelser har ministeren gjort sig om uddannelse af bornholmske fiskere, der får oplægningsstøtte?«

Begrundelse

I oplægningsperioden må de fleste fiskere forventes at være uden andet arbejde. Der vil derfor være god mening i at tilbyde dem uddannelse for at give dem flere kompetencegivende muligheder – for ikke at tale om den effekt i form af større selvværdsfølelse, som øgede muligheder vil give.

Svar (24/2 93):

Fiskeriministeren (Bjørn Westh):

I forbindelse med oplægningsordningens etablering er der taget kontakt med Arbejdsministeriet med henblik på, at der i det lokale

AMU-center iværksættes kurser for skipperne og besætningsmedlemmer på de oplagte fiskerfartøjer.

Kurserne forventes oprettet efter nærmere aftale mellem AMU-centret og fiskernes lokale organisationer.

Der forventes etableret kurser, der ikke blot retter sig mod særligt fiskerifaglige forhold, men også er et udbud af mere bred karakter, f.eks. sprog.

Formålet er at sikre, at den enkelte fisker kan anvende oplægningsperioden konstruktivt til at forbedre sin erhvervskompetence.

Spm. nr. S 446

Til *miljøministeren* (18/2 93) af:

Gade (SF):

»Agter ministeren snarest at godkende den vejledning om dumpning af optaget havbundsmateriale – klapning – (M. 2016-007), som har været 6 år undervejs, og som nu foreligger i 3. reviderede udgave?«

Begrundelse

Vejle Amt har med baggrund i Miljøstyrelsens udkast til vejledning om dumpning af optaget havbundsmateriale – klapning – givet Kolding Havn afslag på en ansøgning om tilladelse til klapning af 55.000 kubikmeter sediment fra Kolding Havn i Vejle Fjord.

Miljøstyrelsen har i skrivelse af 23. december 1992 ophævet Vejle Amts afgørelse og henvist sagen til fornyet behandling i amtet med den begrundelse, at Vejle Amt har gjort brug af et udkast til vejledning som grundlag for afslaget til Kolding Havn.

Samtidig erkender styrelsen dog, at »administrationen af klapningsbestemmelserne befinder sig i en sådan fase, og udkastet til klappingsvejledning giver et varsel om, at ændringer (skærper) er forestående«.

Spørgeren finder på denne baggrund, at det er utilfredsstillende, at en vejledning kan være 6 år undervejs, og at Vejle Amt, der allerede administrerer efter en skærpet praksis, hvor amtet ikke selv dumper slam i fjorden, måske kan blive tvunget til at give Kolding Havn en sådan tilladelse.

Svar (2/3 93):

f

Miljøministeren (Svend Auken):

Det er korrekt, at der i en årrække har været arbejdet på en vejledning om dumpning af optaget havbundsmateriale – klapning – og at dette arbejde endnu ikke er tilendebragt. Miljøstyrelsen har imidlertid for nylig aftalt en færdiggørelsesproces med en række berørte parter med henblik på, at vejledningen kan udsendes senest medio 1993. Denne proces indebærer, at der nedsættes en arbejdsgruppe med repræsentanter for bl.a. de statslige og kommunale havneinteresser, Skov- og Naturstyrelsen og Miljøstyrelsen.

Arbejdsgruppen har til opgave at behandle og finde en fælles forståelse i forhold til de udestående problemstillinger, som bl.a. relaterer sig til spørgsmålet om grænseværdier for indhold af visse forurenende stoffer i havbundsmaterialet.

Den sag, som omtales i begrundelsen for spørgsmålet, er en sag, hvor Miljøstyrelsen har truffet afgørelse som klagemyndighed. Sagen illustrerer, at administrationen af klappingsbestemmelserne befinder sig i en overgangsfase mellem eksisterende praksis og ny praksis, og afgørelsen hviler på en retlig vurdering af sagens omstændigheder i forhold til denne situation.

Jeg er selvfølgelig enig med spørgeren i, at det er utilfredsstillende, at arbejdet med vejledning om dumpning af optaget havbundsmateriale (klapning) har strakt sig over så lang tid. På baggrund af den proces, der er sat i gang med henblik på en snarlig færdiggørelse af vejledningen, vil jeg imidlertid nu afvente resultatet heraf.

Jeg forventer, at arbejdet vil være afsluttet medio 1993.

Spm. nr. S 413

Til *trafikministeren* (11/2 93) af:

Grove (KF):

»Idet der henvises til, at ministeren i spørgertiden onsdag den 10. februar 1993 fremhævede, at der på finansloven for 1993 var afsat 100 mio. kr. til de midt- og vestjyske veje, og samtidig oplyste, at projekteringsloven om de midt- og vestjyske motorveje var opgivet, bedes ministeren oplyse, hvorledes de 100 mio. kr. vil blive anvendt i det midt- og vestjyske område; herunder ønskes der en detaljeret oversigt over midlernes anvendelse.«

Svar (23/2 93):

Trafikministeren (Helge Mortensen):

I aftalen om finansloven for 1993 aftaltes det, at der i perioden 1993-1996 skulle stilles i alt 400 mio. kr. til rådighed for Vejdirektoratet fordelt med 100 mio. kr. i hvert af årene til fremrykning af jyske tværveje.

Det blev i en note anført, at et eventuelt mindreforbrug kan omdisponeres til anden anvendelse efter aftale med forligspartierne.

Af de 100 mio. kr., der er afsat til jyske tværveje i 1993, vil det alene være muligt at anvende ca. 65 mio. kr. Disse penge er ikke endeligt disponeret endnu, men en afklaring om fordelingen på tværvejene vil foreligge hurtigt, hvorefter jeg vil orientere spørgeren herom.

Jeg finder i øvrigt anledning til at understrege, således som det også fremgår af fremsatte lovforslag, at projektet for rute 18, Holstebro-Herning-Trekantområdet, forudsættes revurderet i forbindelse med udarbejdelse af en overordnet landsplan for de danske hovedlande.

Spm. nr. S 414

Til *trafikministeren* (11/2 93) af:

Grove (KF):

»Vil ministeren oplyse, hvorledes de 100 mio. kr., der var afsat i finansåret 1992 til de midt- og vestjyske veje, er blevet anvendt til dette formål i det midt- og vestjyske område? Herunder ønskes en detaljeret oversigt over midlernes anvendelse.«

Svar (23/2 93):

Trafikministeren (Helge Mortensen):

Som det fremgår af anmærkningerne til finansloven for 1992, blev kontoen til anlæg af nye motorveje i forbindelse med ændringsforslagene forhøjet med 100 mio. kr. med henblik på fremrykning af visse motor- og motortrafikvejsstrækninger, herunder de jyske tværveje. Der var altså ikke tale om, at samtlige 100 mio. kr. skulle anvendes på tværvejene.

Der blev i 1992 anvendt ca. 21 mio. kr. i tilknytning til de midt- og vestjyske veje til miljøundersøgelser og forskellige projekteringsopgaver. Af beløbet er anvendt ca. 8,3 mio. kr. på rute 15, ca. 2,3 mio. kr. på rute 18 og ca. 10,4 mio. kr. på rute 26.

Spm. nr. S 461

Til *indenrigsministeren* (23/2 93) af:

Grove (KF):

»Hvorledes har ministeren efter ressortomlægningen af udlændingeområdet sikret, at der ved endeligt afslag på asylansøgning om fornødent ved politiets foranstaltning kan finde udsendelse sted?«

Begrundelse

Hidtil har samarbejdet mellem udlændingemyndighederne fungeret fornuftigt og effektivt. Efter ressortomlægningen er politiet nu underlagt Justitsministeriets område, mens den øvrige udlændingeadministration findes i Indenrigsministeriets regi. På den baggrund kan det være bekymrende, om samarbejdet omkring udsendelse fungerer tilstrækkelig effektivt.

Svar (4/3 93):

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Efter udlændingelovens § 30, stk. 1, skal en udlænding, der ikke har ret til at opholde sig her i landet, udrejse af landet.

Efter udlændingelovens § 30, stk. 2, drager politiet omsorg for udrejsen, såfremt udlændingen ikke udrejser frivilligt. Justitsministeren fastsætter nærmere regler herom.

Justitsministeren har den 8. juli 1992 udsendt en cirkulæreskrivelse om forkyndelser og udrejsekontrol i asylsager til Rigspolitichefen, Politidirektøren i København og samtlige politimestre.

Det fremgår blandt andet af cirkulæreskrivelsen, at Politidirektøren i København og politimestrene skal foretage de nødvendige sagsbehandlingsskridt i asylsager snarest muligt efter, at anmodning herom modtages fra vedkommende udlændingemyndighed.

Cirkulæreskrivelsen er fortsat gældende, også nu hvor det er Indenrigsministeriet, der er ansvarlig herfor.

Det skal derudover oplyses, at det hidtidige samarbejde mellem udlændingeadministrationen og politiet, der bl.a. foregår i myndighedsgruppen, hvor også udsendelsesspørgsmål berøres, fortsætter som før ressortomlægningen.

På denne baggrund finder jeg, at det også efter ressortomlægningen på udlændingeom-

rådet på tilstrækkelig måde er sikret, at der i overensstemmelse med udlændingelovens § 30, stk. 2, ved endeligt afslag på asylansøgning om fornødent ved politiets foranstaltning kan finde udsendelse sted.

Spm. nr. S 462

Til *indenrigsministeren* (23/2 93) af:

Grove (KF):

»Vil ministeren sikre, at Folketingets Retsudvalg hvert kvartal modtager en oversigt over meddelte humanitære opholdstilladelser efter udlændingelovens bestemmelser?«

Svar (4/3 93):

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Der er allerede i sommeren 1992 i forbindelse med besvarelsen af spørgsmål nr. 349 og 350 (alm. del – bilag 776) samt spørgsmål nr. 352 (alm. del – bilag 782) og nr. 355 (alm. del – bilag 792) fra Folketingets Retsudvalg og ved besvarelsen af spørgsmål nr. 377 (alm. del – bilag 848) fra Folketingets Retsudvalg givet de ønskede statistiske oplysninger om praksis vedrørende meddelelse af humanitær opholdstilladelse.

Jeg er i den forbindelse indforstået med, at Retsudvalget, så længe udvalget beskæftiger sig med udlændingeområdet, også fremover orienteres om praksis vedrørende meddelelse af humanitær opholdstilladelse.

Jeg vil derfor drage omsorg for, at Folketingets Retsudvalg indtil videre hvert kvartal modtager den ønskede oversigt over meddelte humanitære opholdstilladelser.

Spm. nr. S 463

Til *indenrigsministeren* (23/2 93) af:

Grove (KF):

»Kan ministeren garantere, at ressortomlægningen af udlændingeområdet ikke fører til en ændret administrativ praksis bl.a. i forbindelse med meddelelse af humanitære opholdstilladelser?«

Svar (4/3 93):

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Ressortomlægningen af udlændingeområdet har ikke i sig selv indflydelse på admini-

[Indenrigsministeren]

strativ praksis i forbindelse med sager om opholds- og arbejdstilladelse.

Sager om opholds- og arbejdstilladelse vil i øvrigt som hidtil blive afgjort efter en konkret vurdering, hvor særlige oplysninger om ansørgernes alder, helbred og forhold i hjemlandet kan indgå med betydelig vægt, jf. herved også opregningen i udlændingelovens § 26.

Spm. nr. S 464

Til *indenrigsministeren* (23/2 93) af:

Grove (KF):

»Hvorledes vil ministeren sikre, at der ved ressortomlægningen af udlændingeadministrationen ikke sker en uddannelses- eller karrieremæssig forringelse i forhold til de overflyttede medarbejdere?«

Svar (4/3 93):

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Jeg kan oplyse, at de ansættelsesmæssige vilkår for de overflyttede medarbejdere for tiden drøftes mellem de forskellige ministerier.

Det er imidlertid ikke tanken eller målet med disse drøftelser, at ressortomlægningen skal betyde nogen uddannelsesmæssig eller karrieremæssig forringelse for de pågældende medarbejdere.

Spm. nr. S 435

Til *arbejdsministeren* (15/2 93) af:

Bertel Haarder (V):

»Vil ministeren bekræfte, at det i sin tid blev regnet for en besparelse, da ledige fik mulighed for at gå på iværksætterydelse, dvs. nedsatte dagpenge, og kan ministeren bekræfte, at det som følge heraf snarere er en fordyrelse end en besparelse at afskaffe iværksætterydelsen, således at der altså ikke er nogen mulighed for, at industriministeren, som han har meddelt, kan bruge iværksætterydelsesmidler til hjælp til små og mellemstore virksomheder?«

Begrundelse

Ifølge ugemagasinet *Industrien* af 15. februar 1993, udgivet af Dansk Industri, vil industriministeren igangsætte »en målrettet indsats, så de mindre og mellemstore virksomheder får

bedre vækstbetingelser«. Han fortsætter: »Jeg forestiller mig en reform, hvor vi starter helt fra bunden. Pengene skal for en stor del komme fra de ca. 900 mio. kr., vi i dag bruger på iværksætterydelse til ledige. Sammen med arbejdsministeren har jeg en intention om, at disse penge skal udnyttes betydelig bedre end i dag.«

Da iværksætterydelsen oprindeligt var en besparelse, er der meget, der tyder på, at de to ministre nu er i gang med at bruge de samme penge to gange i håb om, at merudgiften forsvinder i de svulmende dagpengeudgifter.

Svar (26/2 93):

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Iværksætterydelsen er først og fremmest en arbejdsmarkedspolitisk foranstaltning, der i lighed med de øvrige arbejdsmarkedspolitiske foranstaltninger har til formål at bringe de ledige i beskæftigelse. Iværksætterydelsen fungerer i korthed på den måde, at den dagpengeberettigede ledige kan starte selvstændig virksomhed mod at gå ned på det halve af det maksimale dagpengebeløb.

Dette forhold har to konsekvenser: Dels finder en række ledige på den måde beskæftigelse, dels medfører det besparelser på dagpengekontoen.

Såfremt iværksætterydelsen i sin nuværende form blot afskaffes, uden at noget andet sættes i stedet for, vil det betyde, at de ledige, der ellers ville have kunnet få ydelsen, i stedet for skal have dagpenge, hvilket vil betyde en merudgift og ikke nogen besparelse.

Det er imidlertid industriministerens og min vurdering, at det vil være naturligt at drøfte iværksætterydelsen, dvs. se på den eksisterende ydelse i sammenhæng med erhvervspolitiske initiativer med henblik på at sikre, at de forskellige ordninger spiller bedst muligt sammen til gavn for beskæftigelse og erhvervsudvikling.

Spm. nr. S 474

Til *ministeren for kommunikation og turisme* (23/2 93) af:

Niels Højland (FP):

»Ministeren bedes bekræfte oplysningerne i dagspressen om, at det fremover vil koste penge at modtage opkald over mobiltelefoner af dansk oprindelse i de øvrige nordiske lande.«

[Niels Højland]

Begrundelse

Dagspressens oplysninger om, at det fremover skal være modtageren af telefonopkald på mobiltelefoner i udlandet, der skal betale afgiften for udenrigsopkaldet, har vakt spørgerens opmærksomhed.

Det må antages at være i strid med almindelig dansk praksis, at det ikke er brugeren og i denne forbindelse den, der ønsker at etablere kontakt, der betaler for ydelsen. Derfor finder spørgeren, at det bør undersøges, om den igangsatte praksis er i overensstemmelse med gældende dansk praksis og lovgivning på området.

Svar (4/3 93):

Ministeren for kommunikation og turisme (Arne Melchior):

De offentlige mobiltelefon tjenester i Danmark består af det analoge nordiske mobiltelefonsystem, NMT, som drives af Tele Danmark A/S, og det nye digitale, fælleseuropæiske GSM-mobiltelefonsystem, der er under opbygning, og som drives af henholdsvis Tele Danmark A/S og Dansk MobilTelefon I/S.

I de internationale aftaler om takseringsprincipper for GSM-mobiltelefontrafik anbefales det såkaldte B-takseringsprincip, der indebærer, at det er den kaldte (roamede) abonnent, der betaler for viderestillingen fra hjemlandet.

Det kan i den forbindelse oplyses, at de to danske GSM-operatører ved etableringen af tjenesten i foråret 1992 fik godkendt takseringsprincipper i overensstemmelse med disse anbefalinger.

Takseringsprincippet indebærer, at den abonnent, der ringer op til mobiltelefonen, kun betaler den på forhånd kendte takst, dvs. taksten for opkald til danske mobiltelefonabonnenter, der befinder sig i Danmark. Modtageren betaler selv for viderestillingen til det land, hvori vedkommende befinder sig.

Når mobiloperatørerne har ønsket at få godkendt et system, hvor det er modtageren, der betaler for »udlandsforlængelsen«, skyldes det navnlig hensynet til den abonnent, der ringer op til mobiltelefonabonnenten. Den abonnent, der ringer op, vil nemlig ikke kunne vide, om den kaldte mobilabonnent (B-abonnenten) befinder sig i Danmark eller i udlandet.

Hvis den, der ringer op (A-abonnenten), skulle betale for hele samtalen, ville vedkommende med rette kunne påberåbe sig uforholdsmæssigt at blive pålagt en ekstra trafikafgift af ukendt størrelse.

Derimod vil den kaldte mobiltelefonabonnent være bevidst om ekstrataksten ved opkald fra hjemlandet og vil derfor selv kunne afbryde en given samtale, hvis han ikke ønsker at betale viderestillingstaksten for det ankomende opkald.

På NMT-området har takseringsprincippet indtil 1. januar 1993 været, at opkald fra Danmark til danske mobilabonnenter i de andre nordiske lande blev takseret med samme beløb som opkald til danske mobile abonnenter, der befandt sig i Danmark. Modtageren har således ikke hidtil betalt for samtaler fra Danmark.

Med virkning fra 1. januar 1993 har Tele Danmark A/S fået godkendt samme takseringsform for opkald på NMT fra Danmark som den, der er gældende for GSM.

Det var et vigtigt element i godkendelsen af den ændrede takseringsmetode for NMT-opkald, at der dermed blev skabt lige vilkår mellem NMT-systemets taksering og de metoder, der allerede var aftalt internationalt for GSM-systemernes vedkommende.

Jeg kan derfor bekræfte, at de godkendte takster for GSM og NMT indebærer, at en dansk mobiltelefonabonnent, der befinder sig i udlandet (herunder de øvrige nordiske lande), selv skal betale for »forlængelsen« af samtalen til udlandet.

I øvrigt kan jeg oplyse, at princippet, hvorefter B-abonnenten skal betale ved viderestilling, også anvendes i forbindelse med viderestillingsfunktioner i det faste telefonnet.

Spm. nr. S 475

Til *ministeren for kommunikation og turisme* (23/2 93) af:

Niels Højland (FP):

»Vil ministeren i forlængelse af spørgsmål nr. S 474 give en redegørelse for, hvilket lovgrundlag der er bragt i anvendelse for at gennemføre de nævnte foranstaltninger i forbindelse med gebyropkrævning for modtagelse af opkald på mobiltelefoner?«

[Niels Højland]

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 474.

Svar (4/3 93):

Ministeren for kommunikation og turisme (Arne Melchior):

Den offentlige mobiltelefon-tjeneste, NMT, drives af Tele Danmark A/S som en eneretstjeneste. Godkendelsen af taksterne i forbindelse hermed er sket med hjemmel i lov nr. 743 af 14. november 1990 om visse forhold på telekommunikationsområdet og den i medfør heraf meddelte koncession til Tele Danmark A/S.

Lovens § 2, stk. 4, har bl.a. følgende ordlyd:
 »Kommunikationsministeren kan i koncessionen fastsætte vilkår for og føre tilsyn med koncessionshaverens anlæg samt med disses udbygning og drift. Der kan bl.a. i koncessionen fastsættes vilkår om:

1) Takstfastsættelsen og principperne herfor samt abonnementsvilkårene for koncessionshaverens tjenester på enretsområdet ...«

I medfør heraf er der i § 2, stk. 1, i Tele Danmarks koncession fastsat følgende:

»§ 2. Koncessionshaverens takstfastsættelse og takstprincipper for det koncessionerede område samt ændringer heri skal godkendes af kommunikationsministeren.«

Med hensyn til GSM-tjenesterne er godkendelsen af taksterne sket med hjemmel i lov nr. 744 af 14. november 1990 om offentlig mobilkommunikation (GSM-mobilnet) og de i medfør heraf udstedte tilladelser til Dansk Mobiltelefon I/S hhv. Tele Danmark A/S.

Denne lovs § 1, stk. 4, har bl.a. følgende ordlyd:

»Kommunikationsministeren fastsætter de nærmere vilkår for tilladelser efter stk. 1 og 2. I vilkårene kan der fastsættes bestemmelser om bl.a.:

»....

4) Takstprincipper og takstfastsættelse ...«

I de i medfør af GSM-loven givne tilladelser er der heri om takster fastsat følgende vilkår:

»15.c. Ændringer i DMT's (hhv. TDK's) takstprincipper og takstfastsættelse skal godkendes af ministeren forinden ikrafttræden.«

Spm. nr. S 476

Til *ministeren for kommunikation og turisme* (23/2 93) af:

Niels Højland (FP):

»Vil ministeren i forlængelse af spørgsmål nr. S 474 og spørgsmål nr. S 475 oplyse, om ministeren vil tage skridt til at sikre, at det bliver vedkommende, som ringer op, der betaler for opkaldet, og ikke modtageren?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 474.

Svar (4/3 93):

Ministeren for kommunikation og turisme (Arne Melchior):

Som det fremgår af mit svar på spørgsmål nr. S 474, vil et system, som spørgeren forestiller sig, med rette kunne kritiseres af de abonnenter, der ringer op til en mobiltelefonabonnent ganske uvidende om, at denne tilfældigvis befinder sig i udlandet.

Jeg finder derfor, at de godkendte takstprincipper er de mest gennemsigtige, idet det som nævnt placerer betalingsansvaret hos den abonnent, der også har muligheden for at afbryde en given samtale, for hvilken han ikke ønsker at betale den ekstra takst for »udlandsforlængelsen«.

Spm. nr. S 421

Til *arbejdsministeren* (11/2 93) af:

Kirsten Jacobsen (FP):

»Vil ministeren overveje, om ATP-bidrag ved invaliditet eller alvorlig sygdom kan udbetales inden det 67. år?«

Begrundelse

Såfremt det må formodes, at en person ikke opnår at leve til det fyldte 67. år, må det være rimeligt, at ATP-midlerne kommer til udbetaling før.

Svar (22/2 93):

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg har indhentet en udtalelse fra ATP, der har oplyst følgende:

»Tillægspensionsordningen er – som navnet siger – en forsikringsmæssigt opbygget pensionsordning og ikke en opsparingsordning. Ydelserne fra ATP, dvs. pension og bonus,

[Arbejdsministeren]

kommer for egenpensionens vedkommende til udbetaling fra det fyldte 67. år, jf. ATP-lovens § 5.

ATP-ordningens finansiering er baseret på et kombineret præmiereserve- og fordelingsssystem, således at der – efter en aktuariemæssig forsikringsplan, der er godkendt af Finanstilsynet – opsamles tilstrækkelige præmiereserver til at imødekomme de pensionskrav, som medlemmerne fra deres fyldte 67. år har på grundlag af de indbetalte bidrag. Det i ATP-loven indbyggede fordelingsprincip er udformet med henblik på opnåelse af en vis solidaritet mellem de forskellige medlemsgrupper.

ATP-medlemmerne har altså ikke noget tilgodehavende i ATP på samme måde, som man kan have det i en bank eller sparekasse. De erhverver ret til på visse betingelser at oppebære en aktuariemæssigt beregnet livsvarig ydelse, der fremtræder som et tillæg til folkepensionen.

I disse beregninger indgår der ikke en forudsætning for, at ATP's medlemmer, f.eks. på grund af invaliditet eller alvorlig sygdom, kan få udbetalt tillægspension og bonus inden det fyldte 67. år. Ved en ændring af udbetalingsbetingelserne, hvorved antallet af pensionsberettigede forøges med f.eks. invalidepensionister, ville dette medføre, enten at de nuværende og kommende pensionister vil oppebære en mindre pension, eller at ATP-bidragene måtte forhøjes.«

Jeg kan henholde mig til ATP's udtalelse og på denne baggrund meddele, at jeg ikke finder, der er grundlag for at ændre ATP-lovens udbetalingsregler således, at ATP-egenpensionen kan udbetales ved invaliditet eller alvorlig sygdom.

Spm. nr. S 467

Til *fiskeriministeren* (23/2 93) af:

Annette Just (FP):

»Hvad har ministeren gjort for at sikre dansk fiskeyngel imod den grusomme fiske-sygdom M 74, som forhindrer befrugtningen af rognen?«

Begrundelse

De svenske fiskerieksperters udtalelser den 5. februar 1993 om udbredelsen af sygdommen i svensk farvand kan virke skræmmende.

Hvis sygdommen virkelig er udbredt i Østersøen, er det måske en af grundene til mangelen på torsk i Østersøen, og der må derfor gøres en indsats for at forhindre videre udbredelse.

Svar (5/3 93):

Fiskeriministeren (Bjørn Westh):

Jeg har anmodet om en udtalelse fra Danmarks Fiskeri- og Havundersøgelser.

Følgende er blevet oplyst over for mig:

M 74 er ikke en infektionssygdom og kan derfor ikke smitte andre fiskearter i Østersøen.

Den observerede konsekvens af M 74 har hidtil været en stor dødelighed hos lakseynglen i visse svenske opdrætsanlæg. Det vil sige, at M 74 først er konstateret efter, at fiskeroggen er blevet befrugtet og æggene klækket.

M 74 er udelukkende konstateret hos laks og formodes bl.a. at opstå i lokaliteter i den nordlige del af Østersøen, som miljømæssigt er stærkt belastede.

Det kan på denne baggrund konstateres, at der i den nuværende situation ikke er tegn på, at M 74 udgør et problem for torskebestanden i Østersøen.

Danmarks Fiskeri- og Havundersøgelser har løbende kontakt til svenske kolleger og følger udviklingen.

Spm. nr. S 405

Til *statsministeren* (11/2 93) af:

Kent Kirk (KF):

»Vil statsministeren oplyse, hvor meget det vil koste skatteyderne, at der ansættes partikammerater i de socialdemokratiske ledede ministerier i den centrum-socialistiske regerings forventede levetid?«

Svar (1/3 93):

Statsministeren (Nyrup Rasmussen):

Det kan oplyses, at der ikke vil blive tale om ekstra statslige udgifter som følge af regeringsdannelsen eller de i den forbindelse oprettede nye ministerier og sekretariater.

Finansministeren har foretaget en kortlægning af de udgifter, oprettelsen af de nye ministerier og sekretariater umiddelbart giver anledning til.

Denne kortlægning er afsluttet i denne uge. Regeringen har fremsendt et aktstykke med en

[Statsministeren]

bevillingsmæssig formalisering af regeringsdannelsen til Finansudvalget, således som også tidligere lovet i besvarelsen af S 393 fra fru Pia Kjærsgaard.

Som det fremgår af aktstykket, vil alle merudgifter i forbindelse med oprettelsen af de nye ministerier og sekretariater blive modsvaret af besparelser inden for de øvrige ministerområder.

Der vil således være fuld finansiering inden for den på finansloven aftalte ramme for statens udgifter i 1993.

Spm. nr. S 318

Til *justitsministeren* (12/1 93) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Er oprørs- og terrorbevægelsen De Tamilske Tigre en lovlig bevægelse i Danmark i overensstemmelse med grundlovens § 78?«

Begrundelse

Hvis det er korrekt, at De Tamilske Tigre har presset asylsøgere til at sultestrejke, og at organisationen udsender falske meddelelser, der giver sig ud for at være udsendt gennem centerlederen på Røde Kors' asylcenter i Karup, kan der sættes spørgsmålstegn ved, om oprørsbevægelsen er en lovlig organisation i Danmark.

Grundlovens § 78, stk. 2, foreskriver meget klart, at »foreninger, der virker ved eller søger at nå deres mål ved vold, anstiftelse af vold eller lignende strafbar påvirkning af anderledes tænkende, bliver at opløse ved dom.«

Det er spørgerens opfattelse, at det må undersøges, om De Tamilske Tigres virksomhed i Danmark opfylder foreningers og organisationers forpligtelser i forhold til grundlovens § 78.

Svar (23/2 93):

Justitsministeren (Pia Gjellerup):

Rigspolitichefen har oplyst, at der blandt tamiler i Danmark både er personer, der sympatiserer med, og personer med tilknytning til organisationen De Tamilske Tigre.

Der er imidlertid ikke indikationer for, at den nævnte organisation eller personer med tilknytning dertil overvejer eller planlægger at udøve terrorvirksomhed i Danmark eller mod danske interesser uden for landets grænser.

Spm. nr. S 319

Til *justitsministeren* (12/1 93) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Hvilke oplysninger kan ministeren give om oprørsbevægelsen De Tamilske Tigres aktiviteter i Danmark, herunder formål, lokal og/eller landsdækkende virksomhed samt medlemstal?«

Svar (23/2 93):

Justitsministeren (Pia Gjellerup):

Ifølge vedtægter af 18. september 1989 vedrørende »Liberation Tigers of Tamil Eelam/Denmark Branch« er foreningens formål »at hjælpe tamilske flygtninge i og uden for Danmark, at formidle og fremme kendskab og venskab tamilere og danske imellem og at støtte tamilerne, herunder bevægelser på Sri Lanka, ved at modtage og give oplysninger om hændelser på Sri Lanka – specielt sådanne, som tamilere er involverede i – og ved internationalt at skaffe kendskab til »tamilernes råb om frihed« ved hjælp af alle mulige kommunikationsmidler.«

Efter vedtægternes § 13 kan foreningen »samarbejde med andre organisationer, der arbejder med samme formål, enten i Danmark eller i andre lande.«

Justitsministeriet er ikke i besiddelse af andre oplysninger om organisationens forhold i Danmark.

Spm. nr. S 394

Til *indenrigsministeren* (5/2 93) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Vil ministeren oplyse, hvor meget det vil koste at opføre og vedligeholde de nye flygtningelandsbyer, der er planlagt, og vil ministeren fordele ovennævnte tal på kommunale og statslige udgifter pr. flygtning?«

Svar (22/2 93):

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Indenrigsministeriet har til brug for besvarelsen indhentet en udtalelse fra Direktoratet for Udlændinge.

Direktoratet for Udlændinge har oplyst, at man på nuværende tidspunkt, hvor resultatet af den igangværende udbudsforretning ikke

[Indenrigsministeren]

kendes, allerede af den grund ikke ser sig i stand til at udtale sig om omkostningerne ved opførelse og vedligeholdelse af eventuelle kommende »flygtningelandsbyer«.

Direktoratet for Udlændinge har samtidig bemærket, at tilvejebringelse og drift af indkvarteringscentre for asylansøgere og for personer med midlertidig opholdstilladelse fra det tidligere Jugoslavien er en statslig opgave, og at udgifterne hertil således ikke påhviler kommunerne, herunder de kommuner, hvor sådanne indkvarteringscentre er beliggende. Direktoratet har i den forbindelse henvist til udlændingelovens § 42 a og til § 7 i lov nr. 933 af 29. november 1992 om midlertidig opholdstilladelse til visse personer fra det tidligere Jugoslavien m.v.

Indenrigsministeriet kan henholde sig hertil.

Spm. nr. S 454

Til *landbrugsministeren* (19/2 93) af:

Anne Birgitte Lundholt (KF):

»Vil ministeren oplyse, hvor stor en nettoeksport af bananer Somalia har, samt redegøre for, hvor stor en andel af den forventede bananimport fra de afrikanske lande til EF Somalia forventes at have i dag og forventes at få i den nærmeste fremtid?«

Begrundelse

Ministeren har i tv redegjort for, at det specielt var hensynet til det hungerramte Somalia, der var begrundelsen for, at EF's nye bananimportregler skulle gennemføres. Ministeren anvendte dermed Somalia som et følelsesladet argument. Spørgeren vil gerne have oplyst de fakta, der ligger bag denne begrundelse.

Svar (2/3 93):

Landbrugsministeren (Bjørn Westh):

I 1990 eksporterede Somalia 57.785 t bananer til Fællesskabet. I 1991 var denne eksport faldet til 8.177 t. Der foreligger endnu ikke endelige tal for importen af bananer til Fællesskabet i 1992.

I den nu vedtagne rådsforordning, hvorved man indfører en markedsordning for bananer, er Somalia sikret mulighed for at eksportere 60.000 t bananer til Fællesskabet uden told.

Disse 60.000 t svarer til ca. 24 pct. af importen i 1991 fra afrikanske stater. Hvornår Somalia bliver i stand til at udnytte denne mulighed, er det ikke muligt at forudse, men jeg håber naturligvis, at Somalia snarest kan komme i gang med en positiv udvikling.

Spm. nr. S 458

Til *landbrugsministeren* (19/2 93) af:

Anne Birgitte Lundholt (KF):

»Vil ministeren oplyse, hvor stor en andel af den samlede import af bananer til EF Somalia står for i dag og forventes at stå for i den nye importordning?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 454.

Svar (2/3 93):

Landbrugsministeren (Bjørn Westh):

I 1990 eksporterede Somalia 57.785 t bananer til Fællesskabet. I 1991 var denne eksport faldet til 8.177 t. Der foreligger endnu ikke endelige tal for importen af bananer til Fællesskabet i 1992.

I 1991 importeredes der i alt 3.338.682 t bananer til Fællesskabet. Forudsat at importen fastholdes på dette niveau, vil de 60.000 t toldfrie import, der er forbeholdt Somalia, udgøre ca. 1,8 pct. af den samlede import.

Spm. nr. S 439

Til *undervisningsministeren* (16/2 93) af:

Jette Pors (CD):

»Kan ministeren be- eller afkræfte, at danske virksomheder kun i meget begrænset omfang gør brug af støtte til efter- og videreuddannelse af medarbejdere ved deltagelse i projekter under EF's uddannelsesprogrammer som f.eks. Comett II, der skal fremme anvendelse af ny teknologi i virksomhederne, og hvad kan der i bekræftende fald gøres for at imødegå dette forhold?«

Begrundelse

Stillet over for påstande om, at danske virksomheder går glip af milliardstøtte fra EF til

[Jette Pors]

efter- og videreuddannelse af medarbejdere, er det relevant at få forholdene belyst. Påstandene fremgår af et annoncetillæg til Morgenavisen Jyllands-Posten, Uddannelsesavisen, den 6. februar 1993. Det påstås endvidere heri, at danske virksomheder risikerer at blive hægtet helt af i konkurrencen i EF's indre marked, hvis de ikke får mere gang i efteruddannelsen. Danske virksomheders konkurrenceevne er i forvejen under hårdt pres, og såfremt der ligger uudnyttede muligheder under EF's uddannelsesprogrammer, som kan styrke ikke mindst små og mellemstore virksomheder, er det af betydning at få problemer afdækket og evt. nye veje anvist.

Svar (26/2 93):

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

Jeg kan afkræfte, at virksomheder helt generelt kun i meget begrænset omfang udnytter mulighederne for støtte til efter- og videreuddannelse, som EF-uddannelsesprogrammerne giver. I programmerne Force (efter- og videreuddannelse) og Lingua (aktion III – fremme af kendskabet til fremmedsprog, som anvendes fagligt og inden for erhvervslivet) er der udmærket deltagelse af danske virksomheder og brancher.

Men det er samtidig rigtigt, at danske virksomheder ikke deltager i EF's Comett-program i det omfang, man kunne ønske, og i øvrigt ikke i et omfang, der svarer til den »normale« danske andel af midlerne fra uddannelsesprogrammerne, nemlig ca. 2½ pct. Nogle af de set med danske øjne store virksomheder er med, f.eks. Grundfos og Danfoss, men især de mange små og mellemstore har vist sig at have svært ved at udnytte programmets muligheder.

Jeg er derfor enig i, at det er vigtigt at søge at øge virksomhedernes engagement ikke kun i Comett, men i efteruddannelse i det hele taget. EF-midlerne i Comett er imidlertid ikke så store, at man – som hævdet i Jyllands-Postens artikel – kan sige, at »danske virksomheder går glip af milliardstøtte«. Cometts budget er på 200 mio. ecu for perioden 1990-1994 inkl. svarende til ca. 300 mio. kr. om året i alt. Dette beløb fordeles til projekter i de tolv medlemslande og de syv EFTA-lande.

Danmark modtager ca. 7-8 mio. kr. om året fra Comett-programmet. I 1992-93 var den danske andel af de ansøgte projekter på 2,38

pct., medens andelen af godkendte projekter kun var på 1,85 pct. Denne andel kan sikkert øges til en vis grad blandt andet via bedre kvalitet i de danske ansøgninger ved, at flere virksomheder engagerer sig i programmet og i efteruddannelse i det hele taget.

For at styrke virksomhedernes engagement i Comett og andre tilsvarende EF-programmer har det danske Comett-informationskontor i Rektorkollegiets Sekretariat under Undervisningsministeriet taget initiativ til en informationskampagne, som er gennemført i efteråret 1992 i samarbejde med Dansk Arbejdsgiverforening.

Via regionale informationsmøder og udsendelse af konkrete eksempler på Comett-»succeshistorier« til 5.000 danske virksomheder søges informationsniveauet højnet, specielt på området efteruddannelse og internationalisering, der også efter DA's opfattelse trænger til en styrkelse.

Samtidig er der også taget kontakt til Dansk Industri med henblik på en bedre information til virksomhederne om Comett.

I samme retning virker den formidling af samarbejde mellem universiteter og virksomheder, der udøves af de regionale netværk i Comett, de såkaldte UETP'er. Netværkene er centralt placeret i programmets struktur, og virksomhederne skal normalt indgive deres ansøgninger via et af disse netværk. 5 ud af de i alt 204 netværk er placeret i Danmark. En styrkelse af disse netværk bør derfor overvejes.

Endelig afholdes der den 13.-15. juni 1993 en konference i Ålborg med 400 deltagere fra hele Europa til drøftelse af Comett-programmets muligheder for at fungere som værktøj i den vigtige proces med at overføre viden om de nye teknologier fra vore lærestalter til virksomhedernes medarbejdere.

Det er min opfattelse, at alt dette vil give interessen for Comett blandt vore virksomheder et mærkbart løft, som vil give sig udslag i en højere deltagelsesprocent i fremtiden.

Spm. nr. S 448

Til *udenrigsministeren* (18/2 93) af:

Riishøj (SF):

»Hvilken landekreds agter ministeren at indbyde til den særlige konference i København om relationerne mellem EF og Østeuro-

[Riishøj]

pa, og hvor langt er Udenrigsministeriet nået med hensyn til planlægningen af denne konference?»

Begrundelse

Gennem spørgsmålet ønskes nærmere oplysninger om den konference, der planlægges i København vedrørende forholdet mellem EF og Østeuropa.

Det ønskes oplyst, om ministeren agter også at invitere lande i det forhenværende Sovjetunionen såsom Ukraine, Hviderusland og Rusland samt i det forhenværende Jugoslavien et land som Slovenien, der modsat Kroatien ikke har igangsat krigshandlinger, der er blevet fordømt af bl.a. FN.

Svar (3/3 93):

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen):

Det er Danmark (og ikke det danske EF-formandskab), der inviterer til konferencen, der vil have intergubernemental karakter og finder sted i København den 13.-14. april d.å.

Baggrunden for det danske konferenceinitiativ er formuleret i forhandlingsudspillet vedrørende EF-unionen, »Danmark i Europa«, hvor det bl.a. er nævnt, »at der under det danske formandskab bør tages initiativ til en bredt anlagt konference om udviklingsperspektiverne i det europæiske samarbejde«. Danmark orienterede første gang de øvrige EF-lande om tankerne om konferencen under konklavemødet den 8. december 1992.

Konferencen om den økonomiske udvikling i Central- og Østeuropa er ikke, som spørgsmålet antyder, en konference om relationerne mellem EF og Østeuropa, hvilket bl.a. skyldes, at der til konferencen også er inviteret lande uden for denne kreds. Det er tanken, at landene på konferencen skal drøfte, hvorledes den økonomiske udvikling i de central- og østeuropæiske lande yderligere kan styrkes, og hvorledes den økonomiske integration mellem Øst- og Vesteuropa kan fremmes. Konferencens hovedformål er således ikke en drøftelse af, hvorledes EF yderligere kan bidrage til en positiv økonomisk udvikling i Central- og Østeuropa, eller spørgsmålet om udsigterne for de pågældende landes eventuelle EF-medlemskab. Disse emner kan dog naturligt indgå i debatten såvel som en række andre emner med relevans

for drøftelsen af den økonomiske udvikling i det centrale og østlige Europa.

Til konferencen er følgende lande foruden EF- og EFTA-landene samt EF-Kommissionen, EBRD og EIB blevet inviteret: de tre baltiske stater, de fire Visegrad-lande (Polen, Den Slovakiske Republik, Den Tjekkiske Republik og Ungarn), Bulgarien, Rumænien og Albanien. Kriterierne for udvælgelsen af de central- og østeuropæiske deltagerlande har været objektive, idet de lande i området, der har en associerings- eller handels- og samarbejdsaftale med EF, er blevet inviteret til konferencen.

Invitationer til deltagerkredsens udenrigsministre er blevet udsendt medio februar måned d.å.

Såvel den praktiske som den substantielle forberedelse af konferencen er vidt fremskreden. Der vil til forberedelse af udenrigsministerens drøftelser blive afholdt et embedsmandsmøde i København den 31. marts 1993.

Spm. nr. S 478

Til *boligministeren* (24/2 93) af:

Riishøj (SF):

»Hvornår agter ministeren at tage initiativ til at begrænse varmemeforbrug og forbrug af el og vand i fritidshuse, bl.a. de såkaldte luksusommerhuse, sådan at forbruget i disse huse i gennemsnit ikke kommer til at overstige niveauet for almindelige parcelhuse?«

Begrundelse

Spørgeren har med glæde bemærket, at boligministeren har ønsket at tage initiativ på fritidshusområdet, og det er spørgerens håb, at der i denne sag kan samarbejdes med energiministeren. Udviklingen på fritidshusområdet, bl.a. de såkaldte luksusommerhuse, er blevet ikke alene et ressourceproblem, men ødelæggende for landskabet og til stor gene for andre sommerhusejere.

Svar (4/3 93):

Boligministeren (Kofod-Svendsen):

Jeg finder det væsentligt, at der tilvejebringes ansvarlige, miljørigtige og velafbalancerede energipolitiske løsninger på problemerne med de såkaldte luksusommerhuse.

[Boligministeren]

I denne sammenhæng må indgå, at der findes begrænsninger for anvendelsen af huse i sommerhusområderne. Efter planloven må boliger i sommerhusområder, bortset fra kortvarige ferieophold m.v., ikke anvendes til overnatninger i perioden fra 1. oktober til 31. marts. Jeg går ud fra, at denne bestemmelse i planloven, der hører under Miljøministeriets ressort, sikres overholdt af kommunerne.

Forudsættes planloven overholdt, vil der ikke kunne opnås energimæssige fordele, der står i et rimeligt forhold til investeringerne, ved at stille krav til isolering af sommerhuse. Dertil kommer, at sådanne krav i givet fald også ville omfatte det almindelige sommerhus, og det finder jeg ikke vil være en velafbalanceret løsning for at klare problemerne med luksussommerhusene.

Efter det oplyste er det også snarere de meget energiforbrugende faciliteter og installationer i luksussommerhusene som f.eks. swimmingpools, spabade m.v., der giver anledning til det største ressourceforbrug. Krav til elforbrug til sådanne former for installationer og udstyr, som ikke kan bygningsrelateres, eller som installeres i eksisterende byggeri, hører under Energiministeriets ressort.

En samlet afbalanceret løsning må derfor findes i samarbejde med energiministeren, og jeg har derfor taget initiativ til, at spørgsmålet om luksussommerhusene tages op med energiministeren med henblik på at nå en ansvarlig energipolitisk løsning.

Spm. nr. S 465

Til *forsknings- og teknologiministeren* (23/2 93) af:

John Vinther (KF):

»Hvilken dokumentation har ministeren for sin udtalelse om, at aborterede fostre anvendes til fremstilling af rynkecreme?«

Begrundelse

I Berlingske Tidende den 17. februar 1993 er ministeren citeret for at have sagt følgende: »Jeg finder det afskyeligt, at man bruger aborterede fostre til antirynkecreme...«.

Dette er en særdeles alvorlig udtalelse, som ministeren bør kunne dokumentere.

Svar (2/3 93):

Forsknings- og teknologiministeren (Svend Bergstein):

Anvendelsen af aborterede fostre i kosmetikindustrien blev kraftigt debatteret i dagspressen i midten af 1980'erne. Baggrunden for denne debat var en rapport udarbejdet af Claude Jaquinot og Jaques Delaye, »Les trafiquants de bébés à naïtre« (Lausanne, 1984), der i 1985 blev udgivet i dansk oversættelse under titlen »Fostertrafik – Fosteretik«. I denne redegørelse findes dokumentation for kosmetikindustriens anvendelse af aborterede fostre.

Spm. nr. S 466

Til *ministeren for erhvervspolitisk samordning* (23/2 93) af:

John Vinther (KF):

»Hvilken dokumentation har ministeren for sin udtalelse om, at der findes eksempler på hongkongkinesere, der har haft store vanskeligheder med at få opholdstilladelse i Danmark?«

Begrundelse

I en artikel i Politiken den 21. februar 1993 er ministeren citeret for at have sagt: »Vi har set eksempler på hongkongkinesere, som har haft store vanskeligheder med overhovedet at få opholdstilladelse til at komme ind i landet for at planlægge erhvervsinvesteringer....«.

Dette er en særdeles alvorlig udtalelse, som ministeren bør kunne dokumentere.

Svar (3/3 93):

Ministeren for erhvervspolitisk samordning (Mimi Jakobsen):

Det nye Ministerium for Erhvervspolitisk Samordning har i sin korte hidtidige levetid allerede fået mange henvendelser fra virksomheder og enkeltpersoner, der udtrykker glæde over regeringens vilje til at gøre noget ekstra for at gøre Danmark attraktivt for udenlandske investorer.

Et af de synspunkter, som fremføres, er, at proceduren vedrørende tildeling af opholds- og arbejdstilladelser kan føles kompliceret af personer, der søger om at komme hertil for at arbejde med investeringsprojekter. Det gælder for eksempel personer fra Hongkong, hvor der i disse år er mange firmaer, som søger udenlandske investeringsmuligheder.

[Ministeren for erhvervspolitisk samordning]

Det står i udlændingeloven, at der efter ansøgning kan gives udlændinge opholdstilladelse, hvis væsentlige beskæftigelsesmæssige eller erhvervs-mæssige hensyn taler for at imødekomme ansøgningen. Men Direktoratet for Udlændinge er underlagt et stort arbejdspress og har en selvfølgelig pligt til at behandle alle ansøgninger omhyggeligt. Det kan give lange sagsbehandlingstider.

Jeg vil derfor tage kontakt med indenrigsministeren for at få undersøgt, hvordan vi, uden at slække på kvaliteten af sagsbehandlingen, kan forkorte ventetiden i de tilfælde, hvor der er en åbenlys investeringsmæssig interesse forbundet med ansøgningerne.

Spm. nr. S 471

Til *forsvarsministeren* (23/2 93) af:

Pelle Voigt (SF):

»Vil ministeren modsætte sig, at der skabes muligheder for, at hjemvendte FN-soldater fra borgerkrigen i det tidligere Jugoslavien, der ikke mener at kunne benytte den militære psykologtjeneste, kan få krisehjælp af civile psykologer?«

Begrundelse

I Kristeligt Dagblad den 19. og 20. februar efterlyser formanden for Hærens Konstabel- og Korporalforening, Svend-Erik Larsen, alternativ krisehjælp til hjemvendte FN-soldater, der ikke mener at kunne benytte hærens psykologtjeneste. Vigtigheden af forslaget understreges af en repræsentant for Røde Kors, og der er politisk opbakning til forslaget fra SF og Det Radikale Venstre. Derfor er det vigtigt at få afklaret, om ministeren er for eller imod etableringen af en civil krisehjælp til de berørte.

Svar (1/3 93):

Forsvarsministeren (Hans Hækkerup):

Hjemvendte FN-soldater og deres pårørende har flere muligheder for at få krisehjælp.

Pr. maj 1991 oprettedes et midlertidigt beredskab ved Psykologisk Afdeling ved Forsvarets Center for Lederskab, hvor soldater har mulighed for professionel krisebehandling efter hjemkomst fra udsendelse til det tidligere Jugoslavien eller andre steder. Tilbudet gælder også det udsendte personels pårørende.

Forsvarets professionelle behandlere har gode erfaringer med hensyn til gennem psykologisk rådgivning at begrænse de psykiske eftervirkninger hos personel, der har været udsat for – eller været vidne til – større ulykker. Derudover har forsvarrets behandlere et indgående kendskab til forholdene i Jugoslavien og indsigt i de særlige problemer, der kan opstå hos personellet under længerevarende ophold i indsættelsesområdet.

Forsvarets tilbud om krisehjælp omfatter til- lige bl.a. bistand fra de civile socialrådgivere ved Forsvarets Oplysnings- og Velfærdstjeneste.

Forsvarets behandlingstilbud rummer tillige stor fleksibilitet, idet der er mulighed for enten at konsultere behandleren direkte, eller at behandleren opsøger den kriseramte.

Det skal understreges, at forsvarrets krisehjælp ydes under fuld anonymitet af civile psykologer, der har tavshedspligt, og at hjælpen ikke registreres. Hjælpen ydes uden udgifter for de pågældende, hvilket også gælder for eventuelle pårørende.

Er der særligt behov herfor, henvises til Rigshospitalets Krise- og Katastrofe-psykiatriske Center, hvor der i en årrække har eksisteret et beredskab for krisehjælp, og som forsvaret samarbejder med.

Jeg finder, at det etablerede system er et tilstrækkeligt og tilfredsstillende tilbud om krisehjælp.

Spm. nr. S 472

Til *indenrigsministeren* (23/2 93) af:

Pelle Voigt (SF):

»Vil ministeren sørge for, at civile værnepligtige (militærnægtere) får en job- og uddannelsesordning, der svarer til den, militære værnepligtige ifølge forsvarsforliget skal modtage fra 16 jobkonsulenter fra den 1. juni 1992, så der ikke sker en urimelig diskrimination af denne gruppe værnepligtige?«

Svar (4/3 93):

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Indenrigsministeriet har den 24. februar 1993 anmodet Forsvarsministeriet om en redegørelse om det nærmere indhold af den job- og uddannelsesordning, der blev aftalt i forsvarsforliget, og som forventes iværksat i 1993.

[Indenrigsministeren]

Indenrigsministeriet vil på baggrund af denne redegørelse overveje de praktiske muligheder for at iværksætte en lignende ordning for såvel civile værnepligtige som værnepligtige i det statslige regionale redningsberedskab, eller om det er mere tilrådeligt på anden måde at tilgodese de pågældende værnepligtiges behov for arbejde og uddannelse efter værnepligtstjeneste.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Første behandling af lovforslag nr. L 206:

Forslag til lov om ændring af lov om aktiveringsordning ved hjemmehjælp og dagpasning af børn. (Udvidelse af aktiveringsordningen).

Af indenrigsministeren (Birte Weiss).
(Fremsat 24/2 93).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling**Grete Schødt (S):**

Lovforslaget, som i dag er til første behandling, er en udvidelse af den aftale, der blev indgået mellem syv partier i Folketinget den 8. maj 1992, om aktiveringsforanstaltninger for ledige.

Det handler om en ordning, der har midlertidig virkning, nemlig til den 31. december 1993, og som giver kommunerne mulighed for at beskæftige ledige hjemmehjælpere, sygehjælpere, pædagoger og pædagogmedhjælpere, delvist finansieret af den lediges dagpenge. Denne ordning har imidlertid vist sig at have forholdsvis begrænset beskæftigelsesmæssig effekt, og derfor hilser Socialdemokratiet dette lovinitiativ velkomment.

Aktiveringsforliget var målrettet til ældreområdet og børneområdet. Hensigten var rigtig, men vi må erkende, at der var nogle barrierer, der gjorde, at aktiveringsforliget ikke er slået godt nok igennem. Med dette lovforslag ændres ordningen derfor på en række områder.

De væsentlige ændringer er, at kravet om forudgående ledighed nedsættes fra 13 til 4 uger. Samtidig åbnes der mulighed for, at andre personalegrupper inden for ældresektoren også kan komme i betragtning omkring aktive-

ring. Beregning af den ugentlige arbejdstid ændres, så den samlede udbetalte løn svarer til dagpengene. Sidst og ikke mindst stilles de aktiverede lige med de øvrige ansatte, når det gælder sygdom, barsel og ferie.

Jeg vil godt understrege, at dette ikke er en model, der løser kommunernes problemer, når det gælder en bedre service over for de ældre og en bredere service over for børnefamilier med hensyn til at få deres børn passet. Det handler om at tilføre kommunerne de nødvendige ressourcer, der gør det muligt med det personale, der skal til, at opfylde de dagsaktuelle opgaver. Vi kan simpelt hen ikke nøjes med at tilføre dette område kunstigt åndedræt. Der kræves permanente, rigtige stillinger med uddannet personale, netop på disse to områder. Jeg håber, at fremtidige initiativer bliver af en karakter, der styrker disse områder.

Med disse ord vil jeg anbefale lovforslaget til videre behandling i udvalget.

Karen Højte Jensen (KF):

Som allerede nævnt bygger dette lovforslag på en tillægsaftale til aftalen af 8. maj 1992 om aktiveringsforanstaltninger for ledige, indgået mellem den daværende regering og syv af Folketingets partier.

Det overordnede formål med lovforslaget er gennem konkrete lovændringer at få flere i beskæftigelse. Dette er helt i tråd med den konservative folketingsgruppes holdninger. Dette formål fremmes bl.a. gennem nedsættelse af den forudgående ledighed fra 13 til 4 uger, og det drejer sig både om de personer, der skal aktiveres i forhold til ældreomsorgen og i forhold til børnepassningsområdet. Herudover stilles der ikke noget krav om uddannelse, men det overlades til en lokal afgørelse at vurdere kvalifikationer og eventuelt etablere kurser for de pågældende ledige.

Det har været fremført, at ledige intet økonomisk incitament har under den nuværende ordning til at gå ind i aktivering. Det er naturligvis et problem, og derfor rådes der med forslaget bod på dette gennem ændring af den ugentlige arbejdstid.

Her er tale om et forslag, der både gør passive midler aktive, forbedrer servicen til de ældre og betyder, at flere forældre kan få deres børn passet. Fra konservativ side skal vi tilslutte forslaget en hurtig udvalgsbehandling.